

Torsdag den 12. oktober 2000 kl. 16.00

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet.

Vi skal i dag og måske også i aften og i hvert fald noget af natten debattere kommunens budget for næste år.

Jeg skal meddele, at jeg har modtaget meddelelse om, at Preben Bille-Brahe, at Peter Skaarup og Henrik Morgen er forhindret i at deltage i mødet i dag. Derfor har Venstres Gruppe, Dansk Folkepartis Gruppe og Det Radikale Venstres Gruppe anmodet om, at henholdsvis Lise Helweg, Gunhild Legaard og Monica Thon indkaldes som stedfortrædere for de 3 nævnte medlemmer af forsamlingen.

Da der ikke er tale om indkaldelse på grund af sygdom eller på grund af orlov, men alene i henhold til den særlige ret til at indkalde stedfortrædere ved behandlingen af budgettet, vil de pågældende kun kunne deltage ved behandlingen af kommunens budgetforslag, punkt 4 og 5 på dagsordenen, samt ved behandlingen af spørgsmålet om forlængelse af fristen for ændrings- og underændringsforslag, som jeg senere i min indledning vil komme tilbage til.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til dette? (*Ophold*). Det er der ikke. Så vil jeg byde velkommen til Lise Helweg, Gunhild Legaard og Monica Thon. Velkommen til eftermiddagens og aftenens og nattens arbejde.

(Forsamlingen rejste sig)

Som jeg lige har nævnt, så er alle 3 indkaldt i henhold til den særlige ret for grupperne til at indkalde stedfortrædere ved behandlingen af budgettet, og i første

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

omgang vil der derfor være tale om, at de 3 medlemmer nu skulle deltage i behandlingen af spørgsmålet om ændring af fristerne for fremsættelse af ændrings- og underændringsforslag. Derfor må jeg formelt bede jer om at forlade salen, eller skulle bede jer om at forlade salen, indtil vi tager fat på budgettet. Det er kun omkring budgetspørgsmålene, I er inde, men der er dagsordensspørgsmålet, som vi skal have klaret først. Sådant er formalia, og jeg vil meget nødig blive mødt med en klage over formelle ting vedrørende tilstedeværelsen i salen, fordi den er jo sårbar i sig selv.

Vi skal som sagt i aften andenbehandle kommunens budgetforslag for år 2000, men der er udsendt en dagsorden med flere punkter, i alt 5 punkter. Og så har jeg som meddelt i det brev, jeg sendte ud den 11. oktober, der blev bragt ud til medlemmerne i går, modtaget 2 sager, som under forudsætning af forsamlingens godkendelse, vil blive optaget på dagsordenen.

Det drejer sig om sag 402/2000, en meddelelse fra Den Socialdemokratiske Gruppe om, at Sif Holst udtræder som suppleant i Børn og Unge-udvalget samt meddelelse om udpegning af ny suppleant. Så drejer det sig om sag 424/2000, som er en ansættelsessag for lukkede døre.

Jeg vil i givet fald foreslå, at sag 402/2000 optages efter punkt 3 på dagsordenen, og at sag 424/2000, ansættelsessagen, behandles efter punkt 5 på dagsordenen, det vil sige som den sidste sag på mødet i aften eller i morgen tidlig.

Som jeg tidligere har adviseret i breve til medlemmerne som indstillet af Økonomiudvalget i udvalgets beslutning af 10. oktober om oversendelse af budgetforslaget til Borgerrepræsentationens andenbehandling, blev det foreslået, at forsamlingen ændrede den tidligere fastsatte frist for fremsættelse af ændringsforslag, som alle er bekendt med.

Det afstemningsprogram eller »gymnastikprogram«, som medlemmerne modtog sammen med brevet, og som også er omdelt på pladserne, er udarbejdet under den forudsætning, at forslaget til ændring af fristerne er som markeret.

Jeg skal spørge, om der er bemærkninger til, at sag 402/2000 og sag 424/2000 optages som foreslået? (*Ophold*). Det er der ikke.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Jeg skal spørge, om der er bemærkninger til den beslutning om fristerne, som Økonomiudvalget har behandlet? (*Ophold*). Det er heller ikke tilfældet, og der ønskes ikke afstemning; så er det vedtaget.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til dagsordenen i øvrigt, idet jeg vil sige, at jeg har modtaget en anmodning om at foretage en time out inden behandlingen af budgettet, og den agter jeg at imødekomme. Det vil sige, at vi tager sagerne frem mod budgettet og derefter en time out, som kan bruges til fouragering af medlemmerne eller andet. Jeg vil naturligvis sørge for, at medlemmerne bliver kaldt tilbage til salen på et passende tidspunkt derefter.

I det brev af 11. oktober, jeg udsendte, det der fulgte med afstemningsprogrammet, har jeg oplyst, at ved starten af forhandlingerne om andenbehandlingen af budgetforslaget vil jeg give ordet til partiernes budgetordførere, de, der er anmeldt som sådanne. Først derefter vil jeg tage ordet, og derefter vil de medlemmer af forsamlingen, der ønsker at få ordet, kunne trykke sig ind i afstemningssystemet, når ordførerrunden er overstået.

Ikke flere bemærkninger på nuværende tidspunkt. Så går vi i gang med selve mødet og først de sager, der ikke vedrører budgettet.

1) BR 416/2000. Udpegning til Københavns Havn

Indstilling om udpegning af tre medlemmer til bestyrelsen for Københavns Havn A/S.
(Økonomiforvaltningen)

Kommentar [CJ1]: 00036857
DOC

De pågældende blev udpeget.

2) BR 413/2000. Udpegning til Ekspropriationskommissionen

Indstilling om udpegning af en suppleant for medlem af Ekspropriationskommissionen vedrørende jernbaneanlæg på Øerne, Buster Hansen (A).

Kommentar [CJ2]: 00036751
DOC

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

(Bygge- og Teknikforvaltningen)

Meddelelsen om, at Tony Jantz, Østrigsgade 42, 2300 S, blev udpeget, blev taget til efterretning.

3) BR 414/2000. Skatteankenævnet

Meddelelse fra Socialistisk Folkepartis Gruppe om, at Hans Nebel udtræder som medlem af Skatteankenævnet, samt at Elin Frank, Lipkesgade 30, 4.tv., 2100 København Ø, indtræder som nyt medlem af nævnet.

Meddelelsen blev taget til efterretning.

4) BR 402/2000. Meddelelse fra Den Socialdemokratiske Gruppe om, at Sif Holst Pedersen udtræder som suppleant i Børn- og Ungeudvalget, samt meddelelse om udpegning af ny suppleant.

Johannes Nymark blev udpeget som medlem.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så går vi ikke videre på nuværende tidspunkt. Jeg suspenderer mødet og giver orientering til grupperne om, hvornår vi genoptager mødet. Jeg beder om, at man af praktiske hensyn orienterer sekretariatet om, hvor man befinder sig henne. Mødet er suspenderet indtil videre ... (*Afbrydelse*). Det er lidt sent, kan man sige.

Kommentar [CJ3]: 00036755
DOC

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Borgmester Søren Pind: Det er til proceduren. Jeg hørte bare, at overborgmesteren ville suspendere mødet. Vi beder da gerne overborgmesteren om at redegøre for, hvad bevæggrunden er til at suspendere mødet; det plejer man sådan normalt at gøre.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Jeg ved ikke helt, om Søren Pind var inde i salen, da vi startede mødet. Jeg sagde, at jeg havde fået en anmodning om, at vi, inden vi gik i gang med budgettet, foretog en suspension af mødet med henblik på at drøfte budgettet. Derfor varslede jeg, at jeg efter de almindelige sager ville foretage denne suspension, og det er det, jeg foretager nu ... (*Afbrydelse*). Det er en anmodning fra et par partigrupper om at få tid til inden aftenens træninger at overveje situationen. Derfor vil mødet være suspenderet fra nu af og indtil jeg giver meddelelse om – jeg beder grupperne om lige at meddele, hvor man går hen – 1 time, Thustrup Hansen, vil jeg skyde på er realistisk.

Mødet suspenderet kl. 16.26.

Mødet genoptaget kl. 18.09

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Mødet er genoptaget efter suspensionstimen, og vi går i gang med dagsordenens punkt 5, sag 415/2000, de tekniske ændringsforslag til budgetforslaget for 2001. Jeg beder om, at de tilkaldte medlemmer kommer ind og kan deltage i mødet, medmindre de er inde – det er de. Lise Helweg, Gunhild Legaard og Monica Thon har indtaget deres pladser.

Jeg skal for god ordens skyld gøre opmærksom på, at det er det reviderede bilag, bilag 1, der er blevet udsendt til medlemmerne i går, der er grundlaget for behandlingen af de tekniske ændringsforslag.

5) BR 415/2000. Tekniske ændringsforslag til budgetforslaget for 2001
Indstilling om tekniske ændringsforslag til budgetforslaget for 2001.

Kommentar [C34]: 00037012
DOC

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

(Økonomiudvalget)

Lars Hutters (L): Man må jo faktisk sige, at det er en meget speciel situation, som Borgerrepræsentationen i aften oplever. Jeg har forstået, at den time out, vi har haft, skyldes, at der har været forhandlinger i gang imellem grupperne. Jeg kender ikke resultatet, jeg ved ikke, om formanden for Borgerrepræsentationen, overborgmesteren, kender resultatet af de forhandlinger. Men mit indlæg skal jo så være ud fra, hvad jeg synes, jeg har fornemmet, hvad der er kommet ud af ...

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Må jeg ikke sige til Lars Hutters, at dette ikke er starten på budgetdebatten. Dette er de tekniske ændringsforslag, som fremgår af sag 415/2000. Så det er dem, vi tager stilling til som forudsætninger for den politiske drøftelse, der finder sted under punkt 6.

Lars Hutters (L): Ja, det er jeg udmærket godt klar over, og jeg skal bare opfordre overborgmesteren til, at der kommer en klarhed i alle de tekniske ændringsforslag, så der kan komme en, om jeg så må sige værdig politisk behandling her i Borgerrepræsentationen.

Sådan som jeg har forstået, hvad der foreligger, så har ikke mindst Socialdemokratiet vanskeliggjort de forhandlinger, som danner baggrunden for, at vi reelt kan tage stilling til de tekniske ændringsforslag her i Borgerrepræsentationen ...

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Må jeg ikke sige til Lars Hutters, at forudsætningen for de politiske drøftelser er bl.a. stillingtagen til de tekniske ændringsforslag, som økonomiforvaltningen og derefter Økonomiudvalget indstiller til Borgerrepræsentationen. Så det indlæg, Lars Hutters er i gang med, er et indlæg, hvor Lars Hutters får ordet i den normale ordførerrunde under næste punkt på dagsordenen.

Jeg beder Lars Hutters om at forholde sig til de tekniske ændringsforslag og ikke andet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Lars Hutters (L): Jo men jeg kunne jo godt tænke mig, at formanden for Borgerrepræsentationen så præciserede, hvordan de tekniske ændringsforslag, ikke mindst den aktuelle situation, kunne komme til at indgå, så vi kunne komme i gang med den reelle politiske forhandling her i aften i Borgerrepræsentationen. Jeg har forstået, at ...

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Lars Hutters, det er ikke alene mig, der er ved at blive lidt irriteret, jeg tror, det er forsamlingen som sådan. Jeg vil bede Lars Hutters om at slutte det her nu med henblik på, at vi kan komme videre.

Der ligger en indstilling fra økonomiforvaltningen og Økonomiudvalget om de ændrede tekniske forudsætninger for det budget, vi politisk skal tage stilling til om lidt. Jeg kan ikke svare under det her punkt vedrørende de tekniske ændringsforslag på de spørgsmål, Lars Hutters stiller mig. De er af en anden karakter.

Så jeg vil bede Lars Hutters om at slutte sit indlæg her og nu med henblik på, at vi kan få truffet en beslutning i sagen.

Lars Hutters (L): Jamen jeg har kun noteret mig, at i de tekniske ændringsforslag ligger der f.eks. 38 mill. kr., som i allerhøjeste grad kunne bidrage til at løse op for den politiske situation, herunder at Socialdemokratiet, som jo har haft lige så god tid ...

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Nu gør jeg det sådan set ikke mere. Nu vil jeg sige til Lars Hutters, hvis Lars Hutters ikke slutter nu, så vil jeg i hvert fald i første omgang sige til Lars Hutters, at han bør forlade talerstolen og gå ned på sin plads.

Lars Hutters (L): Lars Hutters vil godt gøre opmærksom på, at nu har overborgmesteren irriteret hele Borgerrepræsentationen med at udsætte møder her i snart 2 timer, og for Borgerrepræsentationen, i hvert fald for mit eget vedkommende, så vil jeg godt insistere på, at der skal være en krystalklar stillingtagen fra overborgmesteren og fra Socialdemokratiet, så vi kan komme i gang med reel at behandle det her inklusive de tekniske ændringer ...

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Nu vil jeg bede Lars Hutters om at gå ned fra talerstolen, så vi kan komme videre i denne sag.

Jeg er ikke i stand til at give Lars Hutters en redegørelse for, hvor det her budget lander henne. Det er sådan set heller ikke det, der er på dagsordenen her og nu. Derfor vil jeg bede Lars Hutters om at forlade talerstolen.

Lars Hutters (L): Det vil Lars Hutters ikke ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Nej, så vil jeg suspendere mødet, indtil Lars Hutters har forladt talerstolen.

Mødet suspenderet kl. 18.15

Mødet genoptaget kl. 18.19

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Mødet er genoptaget, og jeg skal høre, om andre ønsker ordet i sag 415/2000 vedrørende de tekniske ændringsforslag. (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Indstillingen blev godkendt.

6) BR 359/2000. Budgetforslag for Københavns Kommune for 2001

2. behandling af Københavns Kommunes budgetforslag for 2001, samt budgetoverslag for 2002-2004.

(Økonomiudvalget)

Kommentar [C15]: 00036323
DOC

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Lars Engberg (A): Det forløb, vi har været igennem de seneste dage og uger, kan vel nærmest betegnes som lettere kaotisk. Jeg har oplevet, at de forskellige partier herinde i denne sal har stået meget ubøjelige over for hinanden og, tror jeg nok, noget mere ubøjelige, end hvad jeg tror, københavnernes ønsker af os.

Det er en gåde for mig, at det er så svært at komme igennem med den bunke af forbedringer for den enkelte københavnere, som vi jo i virkeligheden i snart sagt alle partier har foreslået. Vi har faktisk været forbavsende enige om udgifterne, men det har uægtelig knebet med enigheden om, hvordan pengene skal skaffes.

Jeg mener, det ville være en katastrofe for københavnernes, hvis en masse af disse initiativer skulle falde på gulvet blot på grund af politiske drillerier og hævn togter.

Først i sidste øjeblik er det lykkedes os at komme så langt i forhandlingerne, at der er håb om et positivt resultat. Jeg vil godt give det tilsagn, at de partier, der vil medvirke til at beslutte nødvendige udgifter og en ansvarlig finansiering, naturligvis vil være en del af et samarbejde om, hvordan pengene bruges fremover.

Vi har valgt at se på morgenåbningen endnu en gang og fundet en løsning, som tilfredsstiller både forældre, pædagoger og ikke mindst børnenes behov. Samtidig har vi også fundet en løsning, som er fuldt loyal over for den aftale, som ligger mellem forskellige partier herinde fra sidste år, og vi rører ikke ved samtænkningen mellem skole og fritidshjem.

Ser vi på det forløb, vi har været igennem, ja, så må jeg konstatere, at det er svært at tænke nyt i København. Vi ønsker og er villige til at gå nye veje for at løse forældrenes og ikke mindst børnenes berettigede behov for at blive passet. Økonomien har på intet tidspunkt været omdrejningspunktet i vores overvejelser. For os har det drejet sig om at skabe bedre rammer for alle de børn, som vi heldigvis har og får i de kommende år. Det kan vi gøre ved at bruge de ressourcer, vi har, dér hvor der er mest brug for dem.

Vi lyttede til forældre, pædagoger og lærere og kom frem med en løsning, faktisk en løsning, som imødekom alle argumenter, vi hidtil havde hørt, ikke mindst omkring pædagogernes krav om fuldtidsstillinger. Det kan vi så konstatere ikke i første omgang var nok.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Men derfor denne nye løsning, som jeg tror på er den skitse, der tilgodeser flest hensyn. Lad mig understrege, at følgende forudsætninger gælder for vores forslag, og jeg vil gerne have lov til at læse det op.

»Forudsætninger for morgenåbningen:

Borgerrepræsentationen stiller ikke krav om morgenlukning af fritidshjemmene. Det er en forudsætning, at der i personaleressourcerne på det enkelte fritidshjem fortsat er afsat de samme midler som i dag.

Det er forældrebestyrelserne for fritidshjemmene, der er tilknyttet de enkelte skoler, der i fællesskab indstiller til Uddannelses- og Ungdomsudvalget, i hvilket omfang der fortsat skal holdes morgenåbent efter dialog, f.eks. stormøde, med de involverede forældre på fritidshjem og skoler.

De enkelte forældres nuværende mulighed for at få opfyldt deres faktiske behov for pasning skal fastholdes.

Kommunens SU-regler skal være overholdt. Det gælder såvel personaleindflydelsen som høringsbestemmelser.

Forudsætninger for samarbejdet mellem skole og fritidshjem:

Der afsættes en pulje på 6 mill. kr. til udvikling af samarbejdet mellem skole og fritidshjem. Finansieringen aftales inden udgangen af 2000, udviklingspuljen fortsætter i 2002.

Samarbejdspuljen udmøntes lokalt af Uddannelses- og Ungdomsudvalget efter aftale mellem de lokale fritidshjem og skoler. Hvordan det lokale demokrati inddrages i beslutningen, aftales nærmere mellem Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten.

Uddannelses- og Ungdomsudvalget evaluerer ordningen i efteråret 2002.«

Det er forudsætningerne for vores nye forslag om lokalt demokrati og selvforvaltning omkring morgenåbningen. Jeg skal sige, at den føler vi os naturligvis i Socialdemokratiet forpligtet på.

Ud over morgenåbningen, som jo unægtelig har taget megen fokus fra budgetdebatten i år, så er det et faktum, at der er mange positive elementer i de forslag, som ligger foran os. Faktisk tror jeg, at der i store træk er meget bred enighed herinde

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

om, at vi vil en bedre service for københavnerne. Vi er så bare noget uenige om, hvordan vi skal løse finansieringsproblemet.

Jeg vil gerne slå fast, at Socialdemokratiet ikke ønsker en skattestigning i sig selv, men i modsætning vil visse andre mener vi, at det ville være dybt uansvarligt at give sig i kast med letkøbte løsninger.

Her tænker jeg f.eks. på at finansiere serviceforbedringer med luftige løfter om at effektivisere indkøbsarbejdet. Det er egentlig en meget sympatisk tanke, men, men, det er jo lige præcis derfor, at vi nu gennem det seneste år årligt har effektiviseret vores drift med over 200 mill. kr. Hvis det skal gennemføres i huj og hast, kan det kun blive ved en grønthøstermetode, og det kan vel ikke være rimeligt. Det vil uvægerligt føre til serviceforringelser med den korte tidsfrist, der er.

Vores effektiviseringsbesparelse handler jo netop ikke om at forringe servicen over for københavnerne, men om at gøre tingene billigere og/eller bedre. Selvfølgelig skal vi overveje situationen, hvis vi pludselig står over for et enormt potentiale på dette område. Derfor har vi også fra Socialdemokratiets side stillet et hensigtsforslag herom.

Jeg mener, at vi skal være loyale over for den effektiviseringsproces, som nu gennem mange år har gjort meget godt i byen. Det korte af det lange er, at man ikke skal sælge skindet, før bjørnen er skudt.

Det samme må jeg sige om at tage af kassen. Det er det gamle København at finansiere driften ved at tørre regningen af på de kommende generationer af københavnere. Sådan er det, fordi et træk på kassen er det samme som at forøge vores gæld. Så jeg vil gerne advare imod at gå videre både ad dette og det forrige spor, jeg nævnte.

Vi er nået langt, og der ligger gode perspektiver for byen og dens udvikling, ikke mindst i de ændringsforslag, som vi har stillet her til aften. Jeg vil opfordre til, at partierne herinde i aften vælger en forsonlig og ansvarlig kurs.

Borgmester Søren Pind: Er vi vrede i Venstre? Næh, politik er nu engang sådan, at den ene dag laver man forlig, den anden ikke. Er vi sure? Næh, det fører ingen steder hen. Er vi ærgerlige? Ja, det er vi, det er vi på københavnernes vegne. Vi føler os lidt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

som det danske landshold i går, der har hele spillet, scorer et flot mål, får da også brændt nogle gode chancer i ny og næ, men på grund af en dommerfejl, ja, så får venstrefløjnen formodentlig sat et mål ind i sidste sekund.

Den dommerfejl kan kun tilskrives Socialdemokratiet, og det er ikke os, det rammer, men den enkelte københavnere. Helt kontant: Hvis partiet får det, som man vil have det, ja, så skal en enlig pensionist i lejebolig af med 466 kr. mere om året, pensionistægteparret i lejebolig 604 kr., den enlige LO-arbejder i lejebolig 1.067 kr. Alt det samtidig med at den velhavende direktørfamilie i ejerbolig slipper langt billigere i forhold til sin indkomst.

Oveni kommer naturligvis det sammenrend, som regeringen har mødt i et skummelt hjørne af Slotsholmen, hvor man fra de allersvageste i dette samfund har hugget 450 kr. om året.

Det er tredje valgperiode i træk, Kramer hæver skatten, og det på trods af alle de tiltag, der er gjort for at skabe det nye København. Gamle vaner er svære at slippe af med, særligt de dårlige, og Socialdemokratiet har endnu ikke forstået, at borgernes lommer nu engang ikke udgør en seddelpresse for kommunen.

Lars Engberg har faktisk så evig ret. Det er svært at tænke nyt – men ikke for København, det er svært at tænke nyt for Socialdemokratiet. Den sørgelige sandhed er da også, at »det store parti«, som man så selvbevidst kalder sig, ikke har ønsket at se på andre måder at skaffe finansiering til de 4 indsatsområder, og her er jeg enig med Lars Engberg, vi hele forhandlingsforløbet igennem har været enige om, nemlig en bedre børnepasning, ordentlige skoler, anstændig ældrepleje og forbedrede sundhedsforhold.

VKR fremlagde et fuldt finansieret budgetforslag, hvor der på linje med Socialdemokratiets serviceønsker er afsat godt 300 mill. kr. Men i stedet for at tage opgøret med de stærke københavnske fagforeninger, aktualiseret af knæfaldet for pædagogerne i dag, har man valgt at hugge pengene op af borgernes lommer. I stedet for at udnytte Københavns kolossale indkøbsvolumen til at få nedsat priserne og dermed få en trecifret millionbesparelse, har man valgt at ramme de svageste i vores by.

I stedet for at søge at løse det åg, der tynger kommunen for så vidt angår vores egenproduktion, beskytter man det kommunale ejerskab og trykker de private. Det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

drønærgerligt, og det giver ridser i lakken på det, der ellers er på vej til at blive det nye København. Det her vil få folk til at tænke sig om en ekstra gang, før de vælger vores by til, og det vil forstærke dem, der ønsker at vælge vores by fra.

Det uvægerlige spørgsmål, der vil melde sig, er: Har Socialdemokratiet som København forandret sig? Er der såvel som et nyt København tale om et nyt Socialdemokrati? Svaret er desværre nej. Det er stadig den gamle Trabbi-model med 3 cylindre, der er pakket ind i den nye lak.

Det er ærgerligt, vi igen ser overborgmesteren gøre et stykke arbejde for byen, mens Socialdemokratiet som parti udelukkende fokuserer på de traditionelle løsninger. Det er, som om man ikke tager borgerens hverdag alvorligt, hvor også han eller hun skal have hverdagen til at hænge sammen.

Men som bekendt findes der ikke seddelpresser i private hjem. I så fald kommer politiet på besøg. Det gør de kun her, når der er demonstrationstrusler, ikke når vi tager borgernes penge.

Betyder det, at vi i Venstre melder os ud? Nej, så let får Socialdemokratiet det ikke. Vi inviterede gang på gang partiet tilbage til forhandlingsbordet, men lige lidt hjalp det.

Vi vil fortsætte med at søge indflydelse og fortsætte med at sætte vores præg på udviklingen af vores by. Vi kunne ikke drømme om, ikke et øjeblik, at overlade den bane til venstrefløj og overborgmesterens klods om benet, Socialdemokratiet.

Vi vil søge indflydelse, hvor vi kan få den, vi vil fortsat medvirke til at styrke byens positive udvikling. Vi vil koncentrere os om vores kontrakt med København. De 4 punkter, hvor vælgerne præcist vil vide, hvor de har Venstre. Vi vil snarest efter budgettet fremlægge forslag om, at der på børnepasningsområdet udarbejdes oversigt over, hvad den enkelte forælder og det enkelte barn konkret kan forvente pasnings- og servicemæssigt i forbindelse med pasningen. Den oversigt skal løbende danne grundlag for en evaluering, hvor det kan afdækkes, om forløbet er tilfredsstillende, samt om løfter til barn og forældre er opfyldt.

Vi vil stille forslag om fritvalgsordninger på hjemmehjælpsområdet for ældre, hvor den ældre og det offentlige aftaler, hvad den ældre kan forvente. Det evalueres hvert år, og det kontrolleres, om serviceniveauet har levet op til det aftalte.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Som man kan se af vore hensigtserklæringer, gælder det samme på sygehusområdet. Og på skoleområdet må der, som jeg varslede i min budgettale, ses på, hvad der kan gøres for at sikre de ønskede kvalitetsforbedringer.

Vi er ærgerlige på københavnernes vegne, men vi vil fortsætte vort arbejde for at gøre byen bedre og trække den ud af det gamle Københavns morads.

Det leder mig til at rette en særlig appel til Dansk Folkeparti. Alt afhængigt af, hvordan afstemningerne går i aften, medmindre vi altså præsenteres for dette forlig, som simrer i luften, ja så kan der opstå situationer, hvor partiet vil blive afgørende for, om der sker skattestigninger eller ej.

Må jeg sige direkte: Det kan ikke nytte noget, at man tror, skylden vil blive lagt på andre. Det kan komme til at ligge i Dansk Folkepartis hænder, om de københavnske pensionister skal af med penge til denne by eller ej. Vi ved alle nu, hvor vi har Socialdemokratiet i denne sag: Som sædvanlig er partiet desværre ikke på den lille mands side. Men vi håber, og det forstår jeg også på Dansk Folkepartis budgetordfører, at Dansk Folkeparti ikke vil medvirke til at fjerne over 600 kr. fra et pensionistægtepar om året. Derfor opfordrer jeg partiet til at stemme sammen med VKR og CD. En undladelsessynd kan tælle lige fuldt i det store regnskab.

Rent teknisk skal jeg oplyse, at VKR på grund af den spegede situation har valgt udelukkende at stemme for vore egne forslag, der er de eneste, der efter vores opfattelse er ansvarligt finansieret.

Afslutningsvis vil jeg gerne rette en varm tak til Det Konservative Folkeparti, Det Radikale Venstre og også CD, der har tilsluttet sig VKR's forslag. Det har været et forbilledligt samarbejde, et samarbejde, vi kan være stolte af, tilfredse med. Vi har været med til at trække København i en ny retning.

Blæse være med, at der måske i dag kommer lidt modgang. Det skal nok lykkes os at få indflydelse på de afgørende forhold i denne kommune, for alle ved jo, det tror jeg er kendt, at Socialdemokratiet ikke kan gennemføre et års samarbejde i Økonomiudvalget med Enhedslisten og SF.

Lad mig derfor udtrykke et håb om fortsat samarbejde og lad det foregå i den ånd, det hidtil er sket.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Jens Johansen (F): Det har været svært i år at forberede en budgetordførertale her til andenbehandlingen, det må jeg nok sige.

Jeg kan dog indlede med at konstatere, at der ikke i år er noget forlig. Københavns Kommunes budget 2001 er ikke omfattet af noget forlig ud over de bindinger, som VKR og S og CD har på hinanden. De indgik jo sidste år et flerårigt forlig, som også må gælde for budget 2001.

Når man så ser parterne rende så langt fra hinanden og smide ansvaret op i luften og sætte sig i et hjørne og ikke deltage i dialog og drøftelse om kommunens økonomi og fremtid, ja, så synes man jo, at det forlig ser ud til at hænge i laser.

Men det må i hvert fald konstateres, at der ikke er noget samlet forlig for budget 2001 ud over de bindinger, som de nævnte partier har på hinanden.

Vi har så de sidste uger oplevet en strejke mod morgenlukningen, som er introduceret af forligspartierne, en morgenlukning, som er ganske urimelig i forhold til både personale og forældre og børn. Vi kan også se, at strejken har virket. Den har udøvet et pres med høje personlige omkostninger for de strejkende, som dels ikke har kunnet modtage løn, dels af Økonomidirektoratet er blevet anmeldt til Arbejdsretten, så de oven i købet for at føje spot til skade skal betale bod. Vi har fået omdelt et papir, der viser, hvor meget kommunen både har sparet og tjent på det.

Men når vi så her hører den socialdemokratiske ordfører læse en erklæring, der reelt betyder, at Socialdemokratiet i situationen smider håndklædet i ringen og melder ud – lidt sent, ganske vist, vi synes, der har været rigelige chancer i de sidste uger – at de tager morgenlukningen af bordet, ja, så glæder vi os faktisk over det, så synes vi, at der er grund til at være glade i denne by. Der er grund til at være glade over, at vi i morgen kan opleve, hvad vi vil anse for sandsynligt, at fritidshjemmene åbner igen, at 25.000 børn kan blive passet, og at forældrene ikke skal farte rundt og prøve at finde løsninger.

Se, når SF og Socialdemokratiet og Enhedslisten sådan sammen finder løsninger, så skaber det glæde, og vi får orden på tingene.

Vi synes også, det er glædeligt at kunne læse i den erklæring fra den socialdemokratiske ordfører, at der vil være et løft til området, som kan stimulere og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

være et incitament til samarbejdet mellem fritidshjem og skoler. Det ser vi frem til at skulle udmønte sammen, som det også fremgik af erklæringen.

Den erklæring, som jo også rummer en forpligtelse, ja, den føler vi os forpligtet af, forpligtet af det samarbejde mellem SF, Socialdemokratiet og Enhedslisten, som er udtrykt i erklæringen, og vi vil gerne følge den til dørs. Det regner vi med, at vi får lejlighed til, når vi når til afstemningen i aften.

Så vil jeg sige lidt om processen. Jeg synes ikke, at den budgetproces, vi har oplevet i år, tjener kommunen til ære. Vi har sagt mange ting, andre har sagt noget, vi er også nogle, der har sagt noget i fællesskab. Jeg vil gerne tilslutte mig den socialdemokratiske ordførers ord og lægge mig dem på sinde, at nu skal vi prøve i fællesskab at finde en forsonlig og ansvarlig kurs. Jeg synes, vi skulle drøfte i Økonomiudvalget, hvordan vi laver budgetproces i fremtiden, således at vi undgår den type situationer, som i hvert fald nogle af os har en ganske klar opfattelse af, hvem der har ansvaret for.

Hvis det her er en finansieringsdiskussion, så vil jeg sige, at vi fra SF har nogle realistiske finansieringsforslag, de fremgår af vores ændringsforslag til budgettet. Det kan dér ses, at vi mener, at der skal hentes 180 mill. kr. via kommunens indtægter, altså ved en anderledes realistisk vurdering af kommunens indtægtsgrundlag. Det kunne også konverteres til en skatteforhøjelse på 0,3 pct., måske 0,4, det er sådan set dér, vi bevæger os i vores tanker, når vi i den indledende ordførertale har sagt, at skatteforhøjelser ikke er det, vi sådan først og fremmest tænker på. Vi mener, vi skal finde pengene andre steder, men 0,3-0,4, det er dér, vi bevæger os omkring.

Når vi så hører, at Socialdemokratiet vil op på en skatteforhøjelse på 0,6 pct., så er det noget, vi må drøfte og drøfte færdig i løbet af de tilbageværende forhandlinger. Vi vil stadig væk pege på gældsafdragelsen som en mulighed for at få de penge ind, også til at finansiere den service, som vi har så meget brug for i kommunen.

Så kunne jeg ironisk sagt nok slutte, som jeg sluttede ved førstebehandlingen: Vi ser fra SF's side frem til de kommende forhandlinger, der gerne skulle resultere i en bedre service for borgerne i København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Inden jeg giver ordet til Morten Kabell, så skal jeg lige sige, at man ikke skal trykke sig på her i ordførerrunden. Der er en helt fast procedure for, hvordan den kører, og det er jo efter, hvilket parti der er størst. Så man skal altså ikke trykke sig på, man er automatisk på talerlisten, når man er budgetordfører.

Morten Kabell (Ø): Vi har i Københavns Kommune oplevet 2 sorte budgetår, 2 år, hvor København har oplevet massive forringelser, hvor Socialdemokratiet har huseret sammen med de borgerlige om at gøre hverdagen ringere for den enkelte københavnere.

Det har været tid til at gøre op med det, det har været tid til at gøre op med den måde at styre kommunen på, den måde at gøre hverdagen dårligere for den enkelte borger.

Enhedslisten fremlagde for, er det halvanden måned siden snart, et ansvarligt og finansieret budgetudspil, et ansvarligt i sin, som jeg sagde, finansiering, fordi finansieringen var realistisk, et ansvarligt udspil, fordi det var et udspil, der gavtede børnene, de ældre, de svageste i det her samfund, dem der i det hele taget har færrest penge.

Vi er også gået til forhandlingerne med én massiv forudsætning: at planerne om morgenlukningen af fritidshjemmene, at tvangsferielukningen af klubberne skulle væk. Vi har ét hundrede procent stået på de strejkende pædagogers side. Vi har ét hundrede procent stået på samme side som de forældre, der har sendt mails, skrevet breve, lavet telefonopkald til støtte for pædagogerne.

Vi har været glade for at opleve den solidaritet fra forældrenes side, og vi har ærligt talt været meget imponerede af den solidaritetsfølelse, den kampånd, der har været vist fra pædagogernes side. Det har været et hamrende godt arbejde, en hamrende god konflikt.

Det har været en strejke, der har handlet om mere end økonomi, det har været en strejke, der har handlet om noget meget afgørende: Kvaliteten, kvaliteten for børnene i den her kommune, hensynet til, at de københavnske børn har en ordentlig fritidspædagogik. Skulle der overhovedet være en ansvarlig fritidspædagogik i årene

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

fremover i København eller ej? Det har i virkeligheden været den kamp, der er blevet ført fra pædagogers og forældres side, og som vi som parti har gjort vores for at bakke op om.

Den kamp er lykkedes, den kamp er lykkedes ved, at Socialdemokratiet med overborgmesteren i spidsen er blevet presset i bund.

Enhedslisten er i dag en del af en aftale, der fjerner morgenlukningen. Vi kvitterer for, at vi er endt her, kvitterer over for de samarbejdspartnere, der har været i SF og nu også til sidst i Socialdemokratiet, vi kvitterer for, at vi ændrer. Det har ikke været kønt, det har taget lang tid, og man kan vel også sige, at skulle der uddeles karakterer for det kunstneriske indtryk, ja, så var de ikke høje.

Enhedslistens indsatsområder i det budgetforlig, vi fremlagde for et godt stykke tid siden, var bl.a. en massiv renovering af de kommunale bygninger. Jeg sagde fra denne talerstol ved førstebehandlingen, at jeg var træt af at høre skolebørn fortælle mig om deres ulækre hverdag, om den måde, hvorpå de ikke havde lyst til at gå på toilettet, fordi mange års negligering af rengøring, af vedligeholdelse havde gjort, at det nærmest var sundhedsskadeligt at bevæge sig ud på toiletterne.

Renovering af idrætsfaciliteter, som man jo ikke skal bevæge sig langt for at finde ud af, hvor dårligt de har det. Renovering af kulturinstitutioner og af kommunens øvrige bygninger.

Vi havde et indsatsområde, der hed efteruddannelse. Vi havde et indsatsområde, der hed, at det er vigtigt at sikre serviceforbedringer for de dårligst stillede. Et led i det er en massiv opnormering af lokalcentrene, fordi det netop er lokalcentrene, der er ved at være kvalt i arbejdspress, ikke er i stand til at levere kommunens borgere den service, de som københavnere har krav på.

Endelig var det indsatsområdet over for de handicappede og over for tosprogede, 2 områder, der også har ladet meget tilbage at ønske.

Vi har siden førstebehandlingen oplevet et meget mærkeligt forløb, som jeg sagde, og jeg skal da også på vegne af Enhedslisten beklage, at det er nødvendigt at gennemføre denne noget kaotiske forestilling, som denne aften jo foreløbig er.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

Vi har oplevet et Socialdemokrati, der har været uden lederskab, uden ansvar for kommunen og for københavnernes, hvor der ikke har været en vilje til forhandlinger, der ikke har været en vilje til at kvittere for samtaler, hvor man ikke har svaret tilbage, hvor vi oplever, at det nogle gange har været som at slå i en dyne.

Vi håber, at det er en stil, der vil ændre sig, og vi håber, at det er en stil, som vil vise sig, at budgetforhandling 2001 er sidste gang, vi har oplevet den. Om ikke andet så kan københavnernes jo vise sig at rette op på det ved kommunalvalget næste år.

For Enhedslisten er en skattestigning asocial. Det står i vores kommunalpolitiske program, det står i vores principprogram, og vi mener det faktisk. En kommunal skattestigning betyder, at de rigeste får lov til at slippe, mens det bliver de fattigste, der får lov til at betale.

Men en skattestigning kan også være nødvendig, hvis den betyder et massivt løft af de svageste stillede, hvis den betyder, at der også bliver omstillet fra mellemindkomstgrupperne og til lavindkomstgrupperne. Det er den politik, vi har på Christiansborg, hvor vi senest har set en delaftale om finansloven. Det er den politik, vi har her på Rådhuset. Hvis en skatteomlægning eller skattestigning entydigt er til gavn for dem, der har færrest penge i samfundet, så er vi til at tale med.

Det skal ikke handle om at lukke huller, det skal ikke handle om at lappe på de problemer, man selv har skabt, de andre partier, men hvis det skaber et reelt serviceløft, så er vi til at tale med, og så vil vi også gerne indgå aftaler. Den linje har vi lagt frem, og den linje vil vi fortsat følge.

Det bliver ikke til noget samlet budgetforlig i år. Vi håber, at vi i løbet af aftenen kan nå til et punkt, hvor vi kan indgå de nødvendige stemmeaftaler, der sikrer det serviceløft, som københavnernes har brug for. Det er den linje, vi fortsat vil følge, også i aften.

Louise Frevert (O): Budgetforhandlingerne, eller skal vi sige mangel på samme, for budgetår 2001 har været en meget, meget spændende og kuriøs affære. Natte- og eftermiddagsforestillingerne har været lange og intense, og for en gangs skyld ville

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

overborgmesteren ikke lave et forlig på et tidligt tidspunkt. Men det var vel for at se afstemningsresultatet den 28. september.

Socialdemokraterne har i hele dette år haft en vattet og usaglig fremtoning. Det kan man jo tydeligt se af, hvad der er sket i årets løb. Blot for at nævne et par eksempler er der den skandaløse parkeringsordning, det kæmpemæssige hul i sundheds- og omsorgsforvaltningen samt lukning af plejehjem.

Med dette års budget accepterer de implicerede parter en fortsat udsultning, og det er specielt på sundheds- og omsorgsforvaltningen. Der er stadig lagt op til, at forligspartierne vil nedlægge en stribe plejehjem i år 2001, og man vil ikke løfte en finger for at genoptage forhandlingerne om de 7 plejehjemsafdelinger, der allerede er besluttet nedlagt.

Ja, så var der den vejledende afstemning om bydelsforsøgene den 28. september. Hvorfor ikke lige så godt tage tyren ved hornene med det samme og lukke bydelsforsøgene pr. 31. december. Det var jo et helt klart ønske fra københavnernes side, at de ikke ønskede bydelsforsøgene.

Inden for uddannelses- og ungdomsområdet har de sidste 2 år været temmelig turbulente, når vi tænker på morgenåbning og morgenlukning osv.

Dansk Folkeparti har hele tiden vedstået sig den aftale, der har været indgået blandt et flertal af partierne, men vi ser da så sandelig også med interesse på de nye signaler, der er kommet på bordet.

I Dansk Folkeparti er vi dybt rystet over, at Socialdemokraterne har bøjet sig for en overenskomststridig arbejdsnedlæggelse. Alt andet lige kan alle godt blive enige om, at det er trods alt børnenes tarv, der skal varetages. Men med de udtalelser, der har været fremme fra pædagogernes forbund, har det nærmest virket, som om det har været dem, der skulle nurses frem for børnene.

Jeg har som medlem af U & U-udvalget haft problematikken inde på livet, og jeg har i 2 år loyalt støttet et flertal i beslutningen om samtænkning af skole og fritidshjem. Nu vakler Socialdemokraterne igen, som de har gjort hele tiden i denne sag, og med en stemmeaftale med Enhedslisten og Socialistisk Folkeparti må man sige, at det åbenbart skal være pøbelens parlament, der skal regere i Københavns Kommune.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

Man vil udlægge ansvaret til forældrebestyrelser. Hvor er det politiske ansvar blevet af? Det er beskæmmende at være vidne til og undergravende for byens udvikling. Dog støtter vi varmt forslaget om vedligeholdelse og renovering af de københavnske folkeskoler.

Men budgettid er også statutid, og selv om Dansk Folkeparti erkender, at kommunen trods alt er kommet ud af de meget negative spiraler, som vi så tidligere, hvor gælden var højere, og hvor det ene underskud afløste det andet, så bærer budgettet for 2001 præg af en udpræget mangel på nytænkning og visioner.

Problemet er i virkeligheden, at man sagtens kunne finde pengene til bl.a. de ældre, som har krav på en ordentlig og rimelig behandling i deres alderdom, samt de svageste grupper, ved at spare på de områder, der godt kan holde for, uden at det gør specielt ondt. Det har Dansk Folkeparti bevist ved vores ændringsforslag, men det bliver sikkert svært at få igennem, i særdeleshed nu, hvor muren åbenbart er genopstået i en helt ny udgave i København.

Man kan undre sig over, at det er umuligt at få banket fornuft ind i betonsocialisters hjerneskal, som tror, pengene vokser på træerne, for når de opdager, at det gør de ikke, så skal skatten bare sættes op, så derfor får borgerne i Københavns Kommune en klækkelig skatteregning i år 2001.

Vi ved jo alle sammen godt, at der også fra Christiansborgpolitikere ser ud til at komme en skattestigning næste år, så det bliver meget, meget dyrt at være københavnere i år 2001. Men hvad, der findes jo så mange gratis glæder, så det er åbenbart dem, københavnere skal ty til, hvis de skal have deres egne private budgetter til at hænge sammen.

Borgmester H. Thustrup Hansen: 1990'erne blev gode år for København med stigende aktivitet, faldende arbejdsløshed og med en bedre kommunal økonomi.

Frem til kommunalvalget i november 1997 havde både vi i Borgerrepræsentationen og vel også den københavnske befolkning en følelse af, at de bedre tider også havde bevirket et bedre politisk arbejdsklima på Rådhuset. Urban Hansen-Weidekamp-tidens

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

uforsønlige, skarpe tone, konfrontationerne, var afløst af et tillidsfuldt samarbejde partierne imellem.

Jeg tror, der var realiteter i dette billede af et velfungerende politisk klima på Rådhuset. Det blev brudt ved Socialdemokratiets kup efter kommunalvalget i november 1997, som gav partiet en helt uberettiget ekstra borgmester. Samme kup vil antagelig blive forsøgt gentaget efter kommunalvalget næste år, idet Folketinget mig bekendt ikke har ændret styrelsesloven, så noget sådant kan forhindres.

Socialdemokratiets krise med indre splittelse, der betyder, at eventuelle forligspartier aldrig ved, om der står 14 eller 17 socialdemokrater bag indgåede aftaler, har kendetegnet den forløbne del af denne valgperiode.

Op til denne budgetvedtagelse for år 2001 har Socialdemokratiets krise umuliggjort reelle forhandlinger om et budgetforlig, hvor en række partier, der udgør et flertal, formulerer en sammenhængende økonomisk linje.

Situationen har været kaotisk og har skabt misstemning og mistro blandt de folkevalgte. Måske har Socialdemokratiet kalkuleret med en sådan frustration, hvor alle går rundt og spørger: Hvad sker der egentlig?

Måske tror Socialdemokratiet, at det er vejen for at slå bro over partiets indre splittelse. Jeg kan i hvert fald konstatere, at overborgmester Kramer Mikkelsens udglattende, vennesele, slå på skulderen-ledelsesstil ikke har båret frugt på det sidste.

Det er ikke synlig ledelse, når Socialdemokratiets topfolk ikke har nogen holdning til spørgsmålet om opdeling af byen i bydele med egne råd. Nu kom der et godt resultat ud af folkeafstemningen, men det var ikke overborgmesterens rådgivning, der fik københavnernes til at besinde sig.

Det er ikke synlig ledelse, når den økonomiansvarlige socialdemokratiske overborgmester opgiver at samle et flertal i Borgerrepræsentationen for en samlet økonomisk politik for år 2001 allerede efter den indledende runde med partiernes ordførere.

4 partier i Borgerrepræsentationen: Venstre, Konservative, Radikale og Centrum-Demokraterne, gjorde sig den ulejlighed at gennemdrøfte budgettet for at finde en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

fællesnævner. Vi arbejdede længe med budgetproblemerne, og vi fandt en fælles overordnet holdning. Den kommer til udtryk i en lang række afstemningspunkter i aften.

Vi 17 borgerrepræsentanter udgør ikke noget flertal, men vi ville gerne samarbejde med et eller flere andre partier og ad den vej have fundet en troværdig sammenhængende økonomisk linje for det kommende år. Ligesom ved afstemningen om bydelsrådene valgte Socialdemokratiet ikke at ville melde ud.

Man behøver ikke at være spåmand for at kunne se, at Socialdemokratiets næsten ethundredårige rolle som bærende kraft i Københavns politiske liv er ved at rinde ud. Socialdemokratiet er slidt op. Tilbage er kun arrogancen og magtbrynden.

Den kaotiske budgetsituation kulminerer så i dag med nogle aftaler på enkeltområder mellem S, SF og Enhedslisten. Rambuk for disse aftaler har været fritidspædagogstrejken. Hvor er det trist, at budgetpolitikken herinde fastlægges af strejkende ansatte. Mange af disse bor slet ikke i Københavns Kommune, men alligevel bestemmer de, hvorledes forholdene i København skal være.

Her gik man og troede, at det var folkevalgte politikere opdelt i en række politiske partier, der havde det folkelige mandat til at finde flertal for beslutningerne. Men sådan er det altså ikke. Det er de ansatte, som får løn for at udføre beslutningerne, der også bestemmer beslutningernes indhold.

Det bliver svært for de folkevalgte fremtidig at varetage de politiske interesser, de er valgt på. For naturligvis vil de sidste ugers begivenheder danne skole. Snart her, snart dér vil der blive strejke til skade for københavnernes forud for anden behandling af budgettet. Kommunens ansatte har lært, hvordan man får de folkevalgte til at makke ret. Det er nedværdigende og trist.

Den Konservative Gruppe vil stemme for de forslag, der er fremsat sammen med Venstre, De Radikale og CD. De mange udgiftsforslag kan afholdes uden stigning i skatteprocenten takket være Københavns stigende indkomstgrundlag. Vi vil også stemme for forslag, som er udløbere af tidligere års budgetforlig med konservativ deltagelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

En del forslag og hensigtserklæringer vedrører år 2002 og senere. Vi vil ikke binde den nye Borgerrepræsentation, som udgår fra valget næste år. Derfor vil vi ikke stemme for forslag ud over år 2001.

Vi behandler nu et budgetforslag, som ikke er forhandlet færdigt, der skal forhandles videre senere i aften, siger SF's Jens Johansen og Enhedslistens Morten Kabell. Det vil sige, at vi skal have en ny debatrunde senere i aften, når man er kommet videre i forhandlingerne. Dette er en parodi ud over at være kaotisk.

Socialdemokratiet har helt og aldeles opgivet sin lederrolle, partiet har opgivet ævred. For få dage siden skulle 3 medlemmer af Den Socialdemokratiske Gruppe ekskluderes for nogle standpunkter, som nu er hele gruppens. Med udgangspunkt i et Churchill-citat:

»Aldrig har så få fået så mange til at ændre standpunkt så hurtigt ved hjælp af pædagogterror«.

Lars Rimfalk Jensen (B): Jeg har været med til nogle budgetdebatter herinde, og hver budgetdebat har sin særlige stemning. Jeg må sige, at dette års budgetdebat suverænt har overgået de øvrige i absurd teater. Dario Fo kunne ikke have gjort det bedre. Det har været fuldstændig kaotisk. Ingen har vidst, hvad der foregik. Dårligt nok er der nogen, der har kendt deres replikker.

København har fået en ny styreform og dermed en ny samtaleform, eller rettere burde have fået. Men i stedet har vi oplevet politikere opføre sig, som om vi stadig var i det gamle magistratsstyres lukkede verden. I stedet for åben dialog, som byens borgere havde kunnet følge med i, har vi atter oplevet partiernes ideologi spænde ben for, at der kunne skabes et stort forum, hvor meningerne kunne brydes med hinanden, og hvor ideologi kunne afløses af samarbejdsvilje.

Det Radikale Venstre har været med i de sidste 2 års budgetaftale sammen med Venstre, Konservative, CD og Socialdemokratiet, en aftale, hvor hovedelementerne har været at rette op på Københavns image, at få borgerne og især vores mange samarbejdspartnere til at tro på, at København har en fremtid. Aftale om

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

gældsnedbringelse, aftale om effektivisering af det tunge administrative apparat og fastholdelse af skatteprocenten.

I alt for mange år havde flertallet herinde hævet skatten, gældstynget kommunens kasse. Nu var der behov for forandring. Denne nye måde at tænke på var også ved at brede sig til andre. I årets budgettaler har vi hørt SF melde ud, at man var parat til at støtte nogle af disse nye tanker. Ja, vi havde endog hørt, at SF var parat til, at vi skulle fortsætte med at nedbringe vores gæld, at vi skulle fortsætte med at effektivisere herinde.

Det er ikke sikkert, at Venstre, Konservative, De Radikale og SF sammen med Socialdemokratiet havde nået en fælles budgetaftale, men det blev heller aldrig prøvet, fordi Socialdemokratiet ikke var til at bevæge fra de stive forhandlingsmetoder fra magistratsstyrets dage, hvor Socialdemokratiet sidder til bords, og hvor de betragter sig som styrende af en højre- og en venstrefløj.

Men sådan er det ikke i dag. I dag sidder alle BR-medlemmer i et udvalg og har vænnet sig til at samarbejde på tværs af de tidligere fastlåste fløje. Vi har vænnet os til, at der næsten dagligt skabes og etableres nye politiske konstellationer, ikke faste konstellationer, men politiske konstellationer, der kan skifte. Men Socialdemokratiet har som det store parti og overborgmesteren som frontfigur atter valgt de stive forhandlingsformer.

Det Radikale Venstre havde været parat som deltager i en ny forhandlingsform. Det var ikke muligt, og derfor har vi besluttet at fortsætte det gennem 2 år konstruktive og positive samarbejde, vi har haft med Venstre og Konservative.

Budgetforslaget omhandler en omstillingspulje, den uudmøntede pulje, som alle kender. Før HS-budgettet var den på 49 mill. kr. for 2001. Den var på 336 mill. kr. for 2002. På den baggrund kunne vi og ville vi ikke støtte en skatteforhøjelse.

Men det har jo senere vist sig, at det jo ikke er de reelle tal, vi snakker om. De rigtige tal fortæller om et stort, sort hul, en ubalance af dimensioner i sundheds- og omsorgsforvaltningen. 136 mill. kr. skulle der bruges for at få budgettet i balance, men det tal har Socialdemokratiet ikke ønsket at bringe frem. Vi kan så alle sammen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

diskutere lang tid om, hvad der har været årsagen til, at Socialdemokratiet ikke ønsker, at dette tal skal fremgå af budgetforhandlingerne.

Det Radikale Venstre står derfor fast ved den aftale, vi har med Venstre og Konservative. Vi er i dag lidt triste ved tanken om, at næsten alle her i Borgerrepræsentationen har samme serviceønsker, men at vi ikke har kunnet opnå enighed om finansieringen.

Jeg skal undlade at nævne fritidsklubberne, det er der mange andre, der har gjort. Årsagen er, at vi ikke har været inviteret med til disse drøftelser.

Preben Møller Hansen (P): Der er for mig ingen forskel i det, der bliver sagt i dag, det, der blev sagt sidste år og forrige år. Det er alt sammen noget, hvor folk giver udtryk for, at de ønsker, de reelt har, ikke bliver gennemført, fordi der indgås forlig med forskellige partier.

Det er sådan set også det reelle i sagen. Det er, at der indgås forlig på kryds og tværs. Den eneste, der ikke indgår i forligene, er undertegnede. Det betyder nemlig, at de løfter, man afgiver til vælgerne, aldrig kan blive indfriet.

Vi har lige hørt, at Enhedslistens repræsentant sagde, at det var asocialt med skattestigninger. Jamen hvad er det, de går med til nu? Hvad er det, de går med til i Folketinget? Det er jo skattestigninger. Det vil sige, de lover folk en helvedes masse, men når de først har sat bagdelen i taburetten, så er de fuldkommen bedøvende ligeglade med, hvad de har lovet vælgerne. Det er jo bl.a. begrundet i den omstændighed, at man indgår de forskellige forlig.

Nu er spørgsmålet, hvordan vores budget kommer til at se ud. Det er ligesom om man ikke fortæller noget fra denne talerstol om, hvad der egentlig sker i år 2001, ud over at de beklager, at der bliver et underskud, og at det er nødvendigt med en skattestigning.

Så siger man: Ja, vi kan gå med til 0,3-0,4 pct., men Socialdemokratiet vil have 0,6 pct. Det er ligesom om man ser bort fra de kendsgerninger, der er, at der overenskomstmæssigt i år 2001 sker en lønforhøjelse til alle dem, der arbejder under kollektive overenskomster, og når lønnen stiger, så stiger skatteprovenuet ligeledes. Det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

er ligesom om man også har glemt, at man har indført parkeringsafgifter i brokvartererne, og det er ligesom om man også har glemt, at bydelsforsøgene skal bringes til standsning, og at der ikke bliver noget dér.

Det må reelt sige, at der må være masser af penge ad disse kanaler, man kan bruge til den service, som man giver udtryk for, at man gerne vil give borgerne her i kommunen. Der er rigeligt med penge.

Der er heller ikke en eneste af dem, der har været på talerstolen indtil nu, der overhovedet har taget sig i deres egen barm. De rejser rundt i verden og skider på, hvad det koster. Det er skatteborgerne i København, der får lov til at betale gildet. De bevilger sig selv diæter, udvalgsdiæter og hvad fanden ved jeg. Det er millioner, der bruges ad den vej, i stedet for at bruge pengene til de borgeres bekvemmelighed, som lever her i byen. Men det ser de alle sammen stort på, det interesserer dem ikke en døjt overhovedet.

Derfor skal det for mig være glædeligt at se de første resultater af dem i Valby, der nu vil offentliggøre via tv, hvordan folk stemmer. For herinde stemmer man præcis, sådan som man har aftalt med andre, og er fuldkommen bedøvende ligeglad med, om det er direkte imod det, man har lovet vælgerne i valgkampen, forud for at de blev valgt. Det er det, der skal gøres op med.

Vi har også her sagt hundredvis af gange, at man bevilger penge, så vi tror, det er løgn. Der har lige været i TV-Rapporten en udsendelse om, hvordan man har bevilget penge til idrætsorganisationerne, og disse idrætsorganisationer bruger 166.000 kr. for at forære dem, der sidder her, gratis billetter til fodboldlandskampe, når de er her i byen.

Men mange af dem tager dem sgu slet ikke, de forærer dem væk, måske sælger de dem, hvad ved jeg. Jeg har ladet fortælle mig, at der er en, der har fået 20 billetter, men der er jo kun én til den enkelte person. Hvad fanden man så har brugt de 20 billetter til, ved jeg ikke. Men jeg kunne forestille mig, at der er nogle, der går uden for Idrætsparken, når alt er udsolgt, og forlanger 500 kr. pr. billet. Så er det jo 10.000 dask ned i lommen, som man ikke skal betale skat af. Hertil kommer, at de overholder ikke engang skattereglerne. De skulle betale skat af de der billetter, men det gør de ikke.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Derfor skal det for mig være helt klart, at et budget er afhængigt af, at der er penge nok til at sikre borgerne den ting, som de skal have, og det får man ikke.

De lover så meget. Hør nu ham Venstrebonden der, hvad fanden, Søren Pind, som han kalder sig. Ja, han er en pind, det er han, det er en pind til en ligkiste for den københavnske befolkning, og det er jo straks noget andet. Men hvad var det, man indgik en aftale om? At man skulle bevare Kommunehospitalet. Da så afstemningen skulle finde sted, vidste vi, der var 28, altså 1 mere, end det var nødvendigt til at sikre, at Kommunehospitalet ikke blev solgt. Men da afstemningen kom, så sprang Venstre fra aftalerne og stemte for, at man skulle sælge Kommunehospitalet.

De er jo ikke fem ... nå, det må jeg ikke sige, det var vist lige at stramme den engang, men de er i hvert fald ikke meget værd, de folk, man kan ikke stole på dem over en dørtærskel. Men ingen skal være i tvivl om, at jeg selvfølgelig som person, jeg sidder ikke i Økonomiudvalget, så der er min indflydelse jo lig nul. I det hele taget deltager jeg slet ikke i de udvalg, som man har placeret mig i, for jeg mener, det er fuldkommen tåbeligt, at man har disse udvalg.

Jeg kunne godt lide at vide, om der er en her, der kunne fortælle undertegnede eller forsamlingen, hvor mange millioner af kroner man bruger til udvalgsarbejde. Det er jo her i denne sal, at tingene skal foregå, og ikke nogen andre steder.

Derfor er jeg selvfølgelig overordentlig glad for det afstemningsresultat, der kom om bydelsrådene. Ingen skal være i tvivl om det.

Nu begyndte jeg at tro, at det var Venstre, der anklagede Socialdemokratiet. Jeg vil sgu rose Jens for hans indsats, for han var medvirkende årsag til, at resultatet ikke blev, som nogle havde tænkt, for han valgte nemlig ikke at gå ud og anbefale nogen, at de skulle stemme ja til bydelsrådene. Han sagde: Det er vælgerne, der skal vejlede os, hvad vi skal gøre.

Og når man har fået 26.000 personlige stemmer, som Jens Kramer Mikkelsen har fået, så ville det naturligvis have haft indflydelse på afstemningsresultatet, hvis han havde kastet sig ud og sagt: Jeg anbefaler, at I stemmer ja til bydelsrådene. Så derfor vil jeg sgu ikke angribe Jens Kramer Mikkelsen, som Venstre har gjort, eller hvem fanden det var, der var oppe og sige noget. Jeg vil tværtimod sige tak til ham, fordi han var med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

til at sikre, at man ikke skulle bruge millioner og atter millioner af kroner på et sådant foretagende.

Tænk sig engang, at vi skulle bygge 15 råduse i København. Hold kæft en udgift til borgerne, og så skulle der være en borgmester alle steder, og han siger: Jeg vil sgu have en bil, det har de andre borgmestre, og jeg skal have sekretærer og hvad ved jeg, og så var skatteregningen blevet enorm.

Så jeg vil godt sige til Jens Kramer Mikkelsen: Tak for din manglende indsats! Det var sgu rart, at du var så frisk ikke at sige en skid i den sag. Tak.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Man kan sige, det er svært at sige noget her bagefter. Jeg har et problem med det ene øre i øjeblikket, men alligevel fornemmede jeg, at der undervejs var et par udtryk, som jeg tror, Preben Møller Hansen selv kom til at kalde at stramme den en gang og en gang for meget.

Jeg er helt stensikker på, at Lars Hutters vil holde sig fuldstændig til reglerne om, hvordan man udtrykker sig her fra talerstolen, og også forlader den på den måde, man skal forlade den, når talerstolen skal forlades.

Lars Hutters (L): Ja, det er jo nyt for mig, men det er da godt, man har et håb forude.

Den politiske situation op til budgetvedtagelsen har jo været præget af forvirring, men også af store politiske begivenheder.

Allerførst tillykke til pædagogerne og forældrene med den helt enestående sejr for at bevare fritidshjemsområdet. Det er jo ikke ligefrem hverdagskost, at det lykkes at knægte magtarrogancen i Socialdemokratiets top. Jeg tror ikke rigtig jeg har noteret det tidligere. Så jeres resultat er virkelig imponerende.

Men jeg ved også, at det har været meget hårdt for jer. Vi ved alle sammen, at det ikke er morsomt at være i strejke og så selv betale for den, og så oven i købet betale bod. Det har været en helt enestående, imponerende politisk energi, som har været lagt for dagen både af pædagoger og af forældre. Der har været daglige morgenmøder, alle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

problemerne med at få passet ungerne, og derfor også en tak til bedsteforældrene og andre, som har gjort denne enestående situation mulig.

Der har på det sidste været daglige demonstrationer og ikke mindst jeres fakkelvagter om aftenen og om natten, som jeg har mødt, når vi tog hjem fra aftenmøder herinde på Rådhuset.

Det har været imponerende, og det har givet resultater, som jeg tror får langtrækkende betydning, ikke kun for jeres område, men for alle københavnere, der endelig for en gangs skyld understreger, at kamp imod uretfærdighed kan betale sig. Over for ufølsomme regnemaskiner i jakkesæt med fjernelse af morgenåbningen og ødelæggelse af fritidshjemmene har I sat retten til kreativitet, retten til menneskelige åndehuller, retten til fællesskaber og sammenhæng i den stressede storbys hverdag for vores børn. Det skal I have tak for.

Over for den selvsikre magtarrogance på Københavns Rådhus og afvisningen af dialogen og forhandlingen har I sat basisdemokratiet, selvforvaltningen og strejkeaktiviteten, til resultatet er hjemme. Det er utrolig flot. Det er historie, I skriver i øjeblikket.

Jeg har selv oplevet den iscenesatte magtarrogance og angsten for dialogen, angsten for at stå ansigt til ansigt med jer, med de protesterende forældre, med de strejkende pædagoger. 2 gange har overborgmesteren flyttet møderne i Økonomiudvalget på grund af jeres aktion, alene, har jeg forstået, på grund af angsten for at møde jer.

I skal have tak for jeres aktion, som rejser politiske perspektiver langt, langt ud over den aktuelle situation.

For et år siden var der endnu mere kaotiske tilstande her i Borgerrepræsentationen omkring forhandlingen om budgettet. Ikke mindst på grund af at vi her i vores Borgerrepræsentation havde 3 ægte socialdemokrater, som stod fast på disse værdier, som I, som har været i aktion, har vist har været nødvendige.

Jeg erindrer under disse meget kaotiske forhandlinger for et år siden, hvordan den socialdemokratiske top truede disse mennesker, som stod fast på det, de var valgt for. Disse 3 ægte socialdemokrater stod fast på, hvad de var valgt for, og de blev truet med eksklusion.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Jeg sagde dengang her fra talerstolen, og det er jeg helt sikker på, at overborgmesteren kan erindre: Hvorfor skulle disse 3 mennesker, disse 3 ægte socialdemokrater, trues med eksklusion, når de virkelig stod fast på det, de var blevet valgt på? I stedet for skulle man forlade den betonsocialdemokratiske linje og hylde virkelig, at der var ægte forskellighed som udtryk for, hvad der skete i befolkningen. Jeg må da selvfølgelig også konstatere, at heldigvis kom man til fornuft i den socialdemokratiske top.

Men jeg kunne da godt tænke mig at spørge, hvis, såfremt der skulle være nogle ordførere eller gruppeformænd fra Den Socialdemokratiske Gruppe til stede her i øjeblikket, men det er da muligt, at der er andre socialdemokrater, der vil viderebringe det, at nu når de 14 andre socialdemokrater tilslutter sig det, som de 3 socialdemokrater stod fast på for et år siden, om de så også risikerer at blive truet med eksklusion fra den socialdemokratiske top.

Tilbage står, når dette er sagt, centrale problemstillinger for demokratiet og folkestyrets virke og funktion, som jeg vil bede overborgmesteren som formand for Borgerrepræsentationen og Socialdemokratiet med sin manglende ordfører i salen i øjeblikket om at besvare.

Hal Koch, som jeg i øvrigt tror nok også selv var Socialdemokrat, har tidligere defineret dialogen som det centrale i folkestyret og i demokratiet. Hal Koch formulerede det på den måde: »Demokrati er samtale«.

Jeg vil derfor gerne spørge overborgmesteren og Socialdemokratiet: Er det kun voldsomme reaktioner fra befolkningen, strejker og demonstrationer, som kan skabe lydhørhed hos Socialdemokratiet for bevarelse af velfærdssamfundet? Skal vi ud fra, hvad der sker i den aktuelle politiske situation, konkludere, at dialogen ...

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Er Lars Hutters færdig?

Lars Hutters (L): Næh. Jeg afventer bare, at formanden er færdig med at samtale her bagved, så jeg måske kan komme videre. Det er nemlig lidt forstyrrende, og rent faktisk stiller jeg i øjeblikket nogle spørgsmål til formanden for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Borgerrepræsentationen, som jeg er lidt i tvivl om, om formanden egentlig opfatter ...

(Afbrydelse: Start forfra). Skal jeg starte forfra?

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke for min skyld.

Lars Hutter (L): Men jeg kan da godt gå tilbage til det citat, som jeg er sikker på, at overborgmesteren må være enig med mig i, eller hvad, at demokrati er samtale, sagde Hal Koch. Så derfor skal jeg stille det spørgsmål til formanden for Borgerrepræsentationen, til overborgmesteren, til Socialdemokratiet, som jeg mener faktisk har en meget stor betydning for, om der skal være respekt for, hvad der foregår i Borgerrepræsentationen, om det kun er voldsomme reaktioner fra befolkningen, at der skal være strejker og demonstrationer, for at der kan blive skabt lydhørhed hos Socialdemokratiet for bevarelse af velfærdssamfundet.

Skal vi ud fra den aktuelle politiske situation konkludere, at dialogen og argumenter intet, intet som helst betyder for overborgmesteren og Socialdemokratiet? Skal vi ud fra den aktuelle politiske situation konkludere, at kun hvis befolkningen, hvis udvalgte grupper, der bliver truet med forringelse af velfærdssamfundet, går i strejke i 3-4 uger, så er der lydhørhed hos overborgmesteren og i Socialdemokratiet.

Ser vi på ældreområdet, er der jo rigelige argumenter for at forbedre indsatsen både for hjemmehjælpen og for plejehjemmene. Der har ganske vist været protester fra ældrerådene, fra de ældre selv og fra deres pårørende over lukningerne f.eks. på plejehjemsområdet. Men jeg vil ganske vist medgive overborgmesteren, at der endnu ikke har været strejke blandt plejepersonalet, der har endnu ikke været strejke på hjemmehjælpsområdet. Argumenterne findes der. Analyserne viser, at der er et kæmpe behov for forbedringer.

Jeg skal spørge overborgmesteren, jeg skal spørge Socialdemokratiet og den manglende politiske ordfører, der ikke er til stede i salen i øjeblikket, om det er nødvendigt for, at de ældre kan få deres behov dækket, sådan som regeringen, flertallet i Folketinget jo rent faktisk i øjeblikket går ud med, for, at der kan komme lydhørhed her i København, at man skal opfordre plejepersonalet og hjemmehjælpen til at gå ind i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

strejke. Det er et principielt politisk spørgsmål for, hvordan og hvorledes vores folkestyre skal fungere.

Hvis ældreområdet skal forbedres, betyder det så, at jeg her fra talerstolen skal opfordre alle dem, jeg kender på plejehjemmene, plejepersonalet, at hvis de skal have forbedringer, så skal de gå ud i strejke?

Det tilsvarende argument omhandler jo også det nedslidte sygehussystem. Jeg tror, både jeg og andre og befolkningen har bemærket, at politikerne igen og igen og igen lover, at der skal ske forbedringer på sygehusområdet, men de kommer ikke.

Er det fordi, det vil jeg godt spørge overborgmesteren om, man endnu ikke har set de afgørende strejker på de her områder? Betyder det rent faktisk, at det, som overborgmesteren lægger vægt på, er, at der skal være strejker? For hvis det er det, så synes jeg faktisk, at overborgmesteren skal sige det, at vejen frem er strejken i stedet for folkestyrets dialog og argumenter.

Jeg skal ikke undlade at understrege, at selvfølgelig koster det for dem, som går ud i en strejke. Jeg tror, vi alle synes bedre om, at det er dialogen og argumentet, der tæller. Men det er åbenbart i øjeblikket ikke den vej, som overborgmesteren og Socialdemokratiet fører.

Hvis svaret er ja til, at det er strejken, så synes jeg egentlig også, at spørgsmålet er, hvad skal vi så egentlig, sådan som Preben Møller Hansen egentlig også formulerede det, med alt det her borgmesteri? Så kan vi jo lige så godt lave selvforvaltning? Det tror jeg egentlig, vi er meget bedre til. Så er vi fri for alle de her vanvittige bureaukratiske omkostninger, som koster millioner og atter millioner. Jeg tror egentlig, vi er meget bedre ude rundt omkring til selv at klare problemerne.

Så er vi ved et afgørende politisk punkt i forhandlingerne om det kommende budget, og det er skattestigningerne. Jeg har forstået, at Socialdemokratiet ønsker en skattestigning for at forbedre servicen. Jeg vil gerne bede først og fremmest selvfølgelig overborgmesteren og Socialdemokratiet, men sådan set også alle andre i Borgerrepræsentationen, om at komme frem med et svar: Kommer der egentlig reelle serviceforbedringer ud af den skattestigning?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Jeg vil gerne bede Socialdemokratiets politiske ordfører punkt for punkt, område for område gennemgå og konkret fortælle Borgerrepræsentationen, der skal gå til afstemning, men også befolkningen og offentligheden, hvor det er, servicen bliver forbedret. Jeg kan nemlig ikke se det, jeg kan ikke mærke det. Jeg kan ikke på noget som helst punkt se, at der kommer reelle serviceforbedringer ud af den skattestigning.

Fra SOL's side må vi kræve, at skal der være skattestigninger, så må det betyde langsigtede politiske løsninger for velfærdsområdet, ikke mindst for de svageste i vores samfund. F.eks., hvad betyder en skattestigning og en vedtagelse af ændringsforslagene fra Socialdemokratiet for de ældre fremover? Ja, jeg synes Socialdemokratiet skal være ærlige og sige, at de fortsat vil lukke plejehjem, og det til trods for at der i øjeblikket er flere måneders ventetid til plejehjem for de ældre, der har behov for det. Og det stiger, måned for måned stiger det, og en skattestigning ændret intet som helst ved det, så længe Socialdemokratiet hårdnakket insisterer på, at der skal lukkes plejehjem.

Som alle ved, har jeg hele tiden, i den periode hvor jeg har siddet herinde, argumenteret for, at den anvendelse af demografimodellen, som borgmester Peter Martinussen og Socialdemokratiet har anvendt som et argument for at lukke plejehjem og skære ned over for de ældre, ikke er i overensstemmelse med de behov, der er for at komme på plejehjem og for at få hjemmehjælp for de ældre.

Det er en usaglig, det er en uvidenskabelig måde at anvende en optælling af befolkningen. Det er for, at alle i Borgerrepræsentationen kan forstå det her problem, det samme som at anvende en langtidsvejrprognose til at bestemme vejret i morgen. Eller sagt på en anden måde, at fordi Peter Martinussen, hvis han var meteorolog, i går aftes havde sagt, at det blev regn, og det gjorde det rent faktisk i går aftes, i vejrprognosen, så kan det alligevel godt blive sol, hvad vi jo alle sammen har oplevet i dag. Så elendig er rent faktisk demografimodellen.

Som alle Borgerrepræsentationens medlemmer ved, så har jeg fået, hårdt trængt ganske vist i forvaltningen, fået forvaltningen til at kvalificere demografimodellen og efter at embedsmændene, åbenbart på grund af en eller anden begivenhed, der har været i foråret, for en gangs skyld har været ærlige, så må man nu give mig ret i, at behovet for plejehjem er betragteligt større end det, der tidligere har været udmeldt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Men til trods for at der ligger klare analyser og argumenter for at stoppe lukningerne af plejehjem, så ønsker Socialdemokratiet ikke at rette sig derefter. Hvad er det så, man vil bruge skattestigninger til? Det er da i hvert fald ikke for at hjælpe de svage ældre.

Socialdemokratiet agter altså fortsat ikke at bøje sig for sagligheden og et himmelråbende stort behov for at imødekomme de ældre. Jeg skal igen spørge: Skyldes denne usaglige måde at optræde på fra Socialdemokratiets side, at der endnu ikke har været omfattende strejker blandt plejepersonalet på plejehjemmene, at man ikke imødekommer de ældres helt ganske klare, legitime borgerlige borgerret til at komme på plejehjem?

Tilsvarende kan man jo se på det på hospitalerne. Jeg giver ikke fem flade øre for, at Socialdemokratiet i øjeblikket opererer med, at de vil give nogle penge til HS. Reelt betyder det ikke, at man imødekommer at lette presset på det fuldstændig nedslidte stressede personale, der må kæmpe med overbelægninger, som indimellem fra deres ledelses side bliver tvunget til tidlig udskrivning af patienter, som så igen bliver genindlagt. Disse skattestigninger løser ikke det her aktuelle politiske problem.

Jeg kan se, at borgmester Peter Martinussen heldigvis stadig væk i modsætning til den politiske ordfører for Socialdemokratiet er til stede, så jeg skal komme med en opfordring fra det sted, hvor jeg arbejder, fra personalet på Frederiksberg Hospital, til at komme ud og i nogle dage gå med i arbejdet på Frederiksberg Hospital, så borgmesteren, formanden for HS, Peter Martinussen, selv kan konstatere, hvordan virkeligheden er. Personalet derude såvel som andre personaler på HS-hospitaler mener i hvert fald ikke, at borgmester Peter Martinussen, formanden for HS, overhovedet ved, hvordan virkeligheden hænger sammen.

Men jeg ved jo ikke, om det hjælper noget som helst, for vi må jo konstatere, at argumenter åbenbart ikke betyder noget for Socialdemokratiet. Sagligheden betyder åbenbart ikke så meget for Socialdemokratiet.

Så jeg skal da spørge også formanden for HS, borgmester Peter Martinussen, om borgmesteren, formanden for HS, mener, at hvis det virkelig skal gøre indtryk, hvordan og hvorledes sygehusene skal fungere, så ønsker formanden, at der bliver iværksat

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

omfattende strejker på HS' hospitaler. Kun det kan jeg forstå, Socialdemokratiet i øjeblikket vil bøje sig for.

Som jeg har omtalt, så har Socialdemokratiet et forslag til spørgsmålet om at løse den vanskelige økonomiske situation for HS. Jeg synes, det er meget bemærkelsesværdigt, at i det forslag er Socialdemokratiet overhovedet ikke inde på det, der er grundproblemet med hensyn til HS. Det er den fuldstændig udemokratiske ikke-følgevalgte ledelse på det pågældende område, men ikke mindst hvordan finansieringsaftalen er skruet sammen.

Selve økonomien i HS er jo oprindeligt bygget på en regeringsaftale. Socialdemokratiet kan åbenbart ikke engang sagligt tage sig sammen til at se på, om ikke den regeringsaftale omkring HS' økonomi er fuldstændig vanvittig forkert. SOL har fremsat et ændringsforslag til det. Hvis man overhovedet skal have en fornuftig økonomi, og det ved alle, som har noget som helst forstand på, hvordan hospitalerne i hovedstaden skal udvikle sig, så forudsætter det, at der kommer en ændret regeringsaftale.

Så jeg vil opfordre Borgerrepræsentationens medlemmer til at afvise Socialdemokratiets forslag og i stedet for stemme for et forslag, som forudsætter, at man får en aftale med regeringen; ellers kan man hæve skatterne igen og igen og igen til at finansiere HS' bundløse økonomi, som er bundet sammen på den måde, at vi giver dumpingpriser til stort set hele landet. Det er selvfølgelig meget ædelmodigt, det er jo meget idealistisk, men hvorfor skal københavnere betale for alle danskeres sygehusophold på Rigshospitalet?

Regeringen har et historisk ansvar for dette område, for rigets hospital, og det skal de nagles til i form af, ikke mindst når de har 40 pct. af bestyrelsesposterne, regeringen har 40 pct. af bestyrelsesposterne i HS, men finansierer kun 18 pct. af udgifterne i HS. Det er jo himmelråbende naivt og fuldstændig dybt åndssvagt, at Borgerrepræsentationen accepterer det.

I stedet for bør Borgerrepræsentationen naturligvis gå til finansminister Mogens Lykketoft og sundhedsministeren og sige, nu er det på tide, at man ophører med at kræve, at københavnere blåøjet og godvilligt skal finansiere stort set en lang række

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

sygehusopgaver for hele Danmark. Det må og skal naturligvis i et solidarisk velfærdssamfund være regeringen og Folketinget, som skal gøre det.

Skattestigningerne må vi fra SOL's side konstatere løser på ingen måde de store, grundlæggende problemer i det københavnske velfærdssystem. I stedet for mener jeg, at overborgmesteren og Socialdemokratiet frem for at have en større solidaritet med finansminister Mogens Lykketoft og økonomiminister Marianne Jelved om, at man tilgodeser regeringen frem for de svage københavnere, skal vælge at satse på, at man er altså i København, og man støtter de svage københavnere.

Det politiske spørgsmål er selvfølgelig så, efter at jeg har gennemgået, at skattestigningerne ikke løser københavnernes problem: Hvorfor ønsker Socialdemokratiet så skattestigninger? I de sidste 2 år ved alle jo, at det har Socialdemokratiet absolut ikke villet være med til. Men hvorfor denne pludselige politiske ændring i Socialdemokratiet?

Jeg kan ikke andet end lade være med at minde offentligheden og Borgerrepræsentationen om, hvad der i det sidste halve år er kommet frem med en voldsom kraft på ældreområdet her i København. Det er overskridelser og overskridelser på ældreområdets budget, som Borgerrepræsentationen ved førte til en mistillidserklæring til borgmester Peter Martinussen fra et flertal her i Borgerrepræsentationen og en usaglig afskedigelse af sundhedsdirektøren for området, som i øvrigt kom til at koste københavnere 4,6 mill. kr.

Jeg tror derfor, at skattestigningerne, som jo altså ikke løser københavnernes velfærdsproblemer, først og fremmest i den kommende valgkamp skal finansiere de socialdemokratiske borgmestres afpudsning og forsøg på at genvinde tilliden i den københavnske befolkning. Det er ikke for at løse københavnernes problemer. Det er først og fremmest for at løse de socialdemokratiske borgmestres problemer.

Nu har vi både haft KI og KUC og andre ting. Det er da muligt, at der er nogle, der ude i krogene kan høre, at der er nogle, der hvisker og taler om kammerateri. Jeg tænker i hvert fald på det.

Men nu er det jo ikke kun Socialdemokratiet, som har en enestående magtarrogance. Det er ikke noget, der naturligt og alene kun findes i Socialdemokratiet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Borgerrepræsentationen har i aften oplevet, hvorledes Søren Pind, Venstre og De Konservative står ved de aftaler, som Søren Pind, Venstre og De Konservative indgår.

Som alle i Borgerrepræsentationen ved, sidst omtalt af Preben Møller Hansen, så blev der indgået konstitueringsaftaler mellem et flertal i Borgerrepræsentationen: Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten, Fælles Kurs og Centrum-Demokraterne, og der blev indgået en politisk konstitueringsaftale mellem Venstre, Konservative, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre og SOL.

Det var en politisk konstitueringsaftale, hvor det tilsyneladende blev sikret, at Kommunehospitalet fik tilstrækkelige mandater her i Borgerrepræsentationen til, at de kunne overleve, en politisk konstitueringsaftale, som imødekom de 115.000 københavnere, som havde krævet, at Kommunehospitalet skulle eksistere. Der kan jeg ikke lade være med at tænke på, om fejlen var, at vi ikke gik i strejke, fordi det var åbenbart det, der skulle have været nødvendigt for at få Socialdemokratiet til at forstå, hvad det var det drejede sig om.

Det var en politisk konstitueringsaftale, som sikrede, at Søren Pind blev borgmester for Venstre, og at Thustrup Hansen blev borgmester for De Konservative, og mindretalsposterne blev fordelt mellem partierne, højtideligt underskrevet af de forskellige partier: Venstre, Konservative, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre og SOL.

I aftalen indgik, at SOL blev medlem af havnebestyrelsen, højtideligt underskrevet af samtlige partier i konstitueringsaftalen. Som alle ved, et ord er et ord, når det drejer sig om hæderlige mennesker, og som det altid ellers er blevet hyldet her på Rådhuset, så er en aftale en aftale, og ikke mindst har vi alle ved fordelingen af poster respekteret konstitueringsaftalerne. Men det gælder åbenbart ikke Søren Pind, Venstre og De Konservative. Der er et gammelt dansk ord, som siger: Moren kommer, Moren går, Moren har gjort sin pligt, og åbenbart sikrede, at Søren Pind blev borgmester, og Thustrup Hansen blev borgmester.

For at vise formatet, eller mangelen på format hos Søren Pind fra Venstre og Venstre i det hele taget og De Konservative, så hørte jeg for første gang ligesom den øvrige del af Borgerrepræsentationen under det første punkt i aften i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Borgerrepræsentationen, at Søren Pind, Venstre og De Konservative ikke mere ønskede at overholde konstitueringsaftalen om, at jeg skulle være medlem af havnebestyrelsen.

Hans Thustrup Hansen, borgmester for De Konservative, gjorde meget ud af i sin tale i aften at tale om, at Jens Kramer Mikkelsen og Socialdemokratiet ved den pågældende konstitueringsaftale havde begået et kup. Jeg tror, det drejede sig om to tredjedele, hvis ikke det var hele talen fra Hans Thustrup Hansen. Hvad er det for et kup, borgmester Hans Thustrup Hansen taler om? Det kup er vist betragteligt større, ud over at det viser den fuldstændig totale mangel på menneskeligt format hos de pågældende, at man ikke engang ansigt til ansigt, hverken med undertegnede eller med andre partier i konstitueringsaftalen, gør det her.

Jeg skal kun konkludere omkring Venstre og Konservative, at det har været en meget interessant oplevelse. Jeg kan kun konkludere og opfordre til, ikke mindst Socialdemokratiet, hvis de skulle have tanker om efter næste borgerrepræsentationsvalg at indgå nogen som helst aftaler med Venstre og Konservative: Skriv alting ned, også det med de små bogstaver, tinglys det, gør det til et juridisk dokument, for ellers kan man roligt regne med, at Søren Pind, Venstre og Konservative ved først givne lejlighed vil løbe fra enhver aftale. Disse mennesker kan man ikke stole på.

Til sidst, samtidig med forældres omfattende protester her i København og pædagogernes strejke her i København har hele verden oplevet strejker og demonstrationer i Jugoslavien imod Milosevic' magtarrogance, den jugoslaviske revolution er det blevet kaldt. Det er jo altid meget interessant politisk at notere sig, at ligegyldig hvad man gør igennem flere år, inklusive at man ikke overholder aftaler, så er der en retfærdighed til sidst, hvor vi historisk kan regne med, at den magtarrogance står for fald, om ikke andet fordi de pågældende ikke har formatet til politisk reelt at styre det, som de er sat i spidsen for.

I Jugoslavien finder man sig i hvert fald i øjeblikket ikke i nogen form for magtarrogance. Jeg har i dag glædeligt noteret mig, at de jugoslaviske læger har besat Sundhedsministeriet i Beograd i deres kamp for et godt sundhedsvæsen. Jeg stiller mig det spørgsmål: Skal vi finde os i magtarrogancen i København, skal vi finde os i, at man ødelægger vores sygehusvæsen og vores velfærdssamfund? Jeg stiller mig det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

spørgsmål i disse timer og i de næste dage: Skal jeg opfordre mine kolleger, de andre læger, til, at vi også besætter Sundhedsministeriet for, at vi kan få gjort kål på HS' magtarrogance?

Det, som vi oplever i aften, er en foragt uden lige over for folkestyret, ikke mindst, at man ikke reelt fra Socialdemokratiets side har ønsket at føre forhandlinger, som kunne skabe langsigtede løsninger på de store problemer, som vores befolkning har, og som vi er valgt til at skulle støtte og hjælpe. Hvis vi var i et reelt demokrati, som havde parlamentarisk-demokratiske funktioner, så havde Borgerrepræsentationen den mulighed, at vi vil kræve nyvalg, et nyvalg hos københavnerne, der kunne rense luften og sikre, at vi havde et flertal i Borgerrepræsentationen, der handlede på et ansvarligt politisk-parlamentarisk grundlag.

Jeg vil ønske, vi havde det her. Jeg er meget skuffet over, at det skal foregå på den her måde, hvor vi på nuværende tidspunkt ikke engang reelt ved, heldigvis ved jeg, at fritidshjemsområdet er sikret, men en lang række af de andre områder ved vi intet som helst om. Det er en falliterklæring til Borgerrepræsentationen, det er en falliterklæring til det parlamentariske demokrati. Der mener jeg, det vil være rigtigt, at der blev udskrevet nyvalg, at der kom en mistillids erklæring fra Borgerrepræsentationen, så vi kunne få rensset luften.

Jeg kan heller ikke lade være med at spørge: Hvorfor skal vi vente et helt år, når der åbenbart ikke er et parlamentarisk flertal bag ved den socialdemokratiske overborgmester Jens Kramer? Skal vi i det næste år sætte vores lid til, at hvis der skal være fornuftige politiske løsninger for københavnerne på velfærdsproblemerne, så er vores lid og vores håb, at der er den styrke i de forskellige dele af befolkningen, som vi har set forældre og pædagoger gøre det, at det er strejker, det er basisdemokrati, og det er selvforvaltning.

Det er det eneste lyspunkt, jeg har set i denne situation, og det skal, som jeg tidligere har sagt, pædagoger og forældre have tusind tak for, det har en historisk betydning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

A. Benhaddou (D): Jeg kan se, at jeg måske bør søge et job som spåmand, er jeg nået frem til. For hvis man ser tilbage på de budgetordførertaler, der var heroppe, så troede hele venstrefløjens på, at der ville blive indgået et forlig mellem VKR og Socialdemokratiet i år, samtidig med at Socialdemokraterne også troede på den, men hvor jeg gik herop på talerstolen og regnede bestemt med, at der ville blive tale om nogle vanskelige forhandlinger. Jeg var ikke helt sikker på, at man ville nå frem til et resultat. Jeg tør sandelig sige, at jeg har fået ret i min spådom, så jeg søger måske nok snart et job som spåmand.

Men jeg havde ærlig talt ikke regnet med, at det skulle ske på denne måde. Det overraskede mig trods alt, at forhandlingerne skulle afbrydes i så lang tid, fordi man fra socialdemokratisk side ikke formåede det, der hedder timing.

Lars Hutters spurgte heroppefra: Hvorfor vælger Socialdemokratiet i år at sætte skatten op? Så vil jeg igen bruge min spådom. Jeg vil tro, at det simpelt hen er fordi kommunalvalgklokkerne ringer. Jeg tror, det simpelt hen hænger sammen med, at Socialdemokraterne vil gøre det godt med SF og Enhedslisten for derved at sikre sig de nødvendige poster ved næste kommunalvalg. For man kunne sagtens forestille sig, at et fornuftigt budgetsamarbejde mellem VKR og Socialdemokratiet til sidst vil betyde, at de måske ikke vil være sikre på, at SF og Enhedslisten vil pege på en socialdemokratisk overborgmester bl.a. Så jeg tror, at valgklokkerne simpelt hen er begyndt at ringe, godt nok lidt for tidligt.

CD har de sidste 2 år deltaget i det historisk brede budgetforlig indgået mellem Socialdemokratiet og de borgerlige partier i Københavns Borgerrepræsentation. Det har efter min mening givet et godt resultat, som vi i dag drager nytte af. Forligene har bl.a. betydet, at Københavns Kommune har kunnet holde skatten i ro, og at vi i dag er i gang med at afdrage på den kæmpegæld, man pådrog sig i 1970'ernes og 1980'ernes overforbrug.

Også i år har CD ønsket et bredt budgetforlig hen over midten og en videreførelse af den økonomiske linje, men sådan skulle det desværre ikke gå i år. Som alle jo ved, så endte det hele med et sammenbrud efterfulgt af en mulig stemmeaftale mellem SF, Socialdemokratiet og Enhedslisten. Det vil sige, vi er tilbage til blokpolitikken.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

I min budgettale gjorde jeg også klart, at CD ikke ville støtte en skattestigning, men samtidig gjorde jeg også opmærksom på, at CD ikke ville afvise en skattestigning på 0,1 pct., hvis det skulle være nødvendigt, men også kun hvis det var den sidste udvej.

Men som alle ved, så betød det her sammenbrud, at Socialdemokratiet lagde deres ændringsforslag frem med en skattestigning på 0,1 pct., og en 0,1 pct. skattestigning er simpelt hen uacceptabel for CD.

Aftalen mellem den socialdemokratisk ledede regering og venstrefløjen i Folketinget betyder, at den enkelte borgers personfradrag vil blive fastfrosset til næste år. Det vil betyde, at købekraften for københavnernes sammenlagt med den forventede skattestigning på 0,6 pct. vil ramme endnu hårdere, end man egentlig har regnet med fra Københavns side. Det kan man i hvert fald ikke være bekendt over for københavnernes.

Jeg har tidligere nævnt, at en skattestigning på 0,1 pct. vil medføre en negativ turboeffekt, som vil forringe købekraften for den enkelte københavnere, og at det så igen vil betyde en mindre omsætning og aktivitet i byen. En skattestigning på hele 0,1 pct. vil betyde, at københavnernes skal betale omkring 324 mill. kr. i skat til kommunekassen. Men man skal huske på, at turboeffekten vil betyde en samlet belastning af københavnernes på ca. 450 mill. kr. Og så har jeg oven i købet ikke medregnet den negative effekt, som fastfrysning af personfradraget vil betyde.

Socialdemokraterne i Borgerrepræsentationen har valgt at følge deres brødre i Folketinget, og det beklager CD.

Socialdemokratiets ændringsforslag med den store skattestigning er som nævnt uspiselige for CD, og vi har derfor draget den konklusion at indgå en aftale med VKR med udgangspunkt i VKR's samlede budgetoplæg.

Skattestigning sammenlagt med de p-afgifter, der blev indført tidligere på året, vil betyde, at de stærke borgere, der er med til at forbedre servicen i Københavns Kommune, vil vælge at flytte ud af København med katastrofale følger for kommunens økonomi om få år. Det er også en af mine spådomme.

Socialdemokratiet har som argument for deres store skattestigning brugt en del ressourcer på at henvise til et af økonomiforvaltningen udarbejdet notat, hvor man påpeger, at man lige rammer gennemsnitskatten i landets kommuner. Hvad bruger man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

så af kommuner til sammenligning? Jo, man bruger kommuner som Ballerup, Odense, Hvidovre og Århus. Det er de eneste kommuner, der ligger over den skatteprocent, som København ligger med. Hvorimod de 2 andre sammenlignelige kommuner, Gentofte og Frederiksberg, ligger med en lavere skatteprocent end København.

Det, der er bemærkelsesværdigt ved det, er, at de kommuner, man sammenligner sig med, er socialdemokratisk styrede kommuner, mens de borgerligt styrede kommuner har formået at holde skatten nede og vil også gøre det til næste år, både Gentofte og Frederiksberg.

Jeg frygter derfor, en så stor skattestigning på 0,6 pct. simpelt hen vil betyde, at flere vil søge ind imod disse borgerlige omegnskommuner omkring København.

I min budgettale var jeg også kritisk over for Økonomiforvaltningens statistikker, og jeg er bestemt ikke blevet omvendt. Således fik vi ved sidste økonomiudvalgsmøde oplyst, at økonomiforvaltningen lige pludselig som en hovsatrylleformular af en eller anden art kunne komme op med 1.000 nye københavnere, der ville lige pludselig blive 1.000 nye københavnere, og det ville så øge Københavns Kommunes provenu, således at vi får et merprovenu på ca. 38 mill. kr. Det vil sige, man lige pludselig har fundet ud af, efter at ændringsforslagene er blevet indleveret, så er der lige pludselig 38 mill. kr. i kassen. Det synes jeg virker ret underligt.

Men at der lige pludselig dukker 38 mill. kr. op, betyder selvfølgelig, at der er nogle udgiftskrævende ændringsforslag, som man kan stemme for, uden at det reelt vil betyde en skattestigning, og det har CD også valgt.

I CD's forhandlinger op til budgetforhandlingerne har jeg bl.a. indleveret forslag om, at Københavns Kommune gør en større indsats for at få aktiveret gruppen af midaldrende indvandrere på kontanthjælp. Jeg mener, at de for tit sendes ud i helt nytteløse aktiveringsprojekter, samtidig med at kommunen uden held forsøger at få has på problemerne med rodløse børn og unge med indvandrerbaggrund.

Netop den midaldrende gruppe kunne sådan set tilbydes et projekt, som i sin helhed gik ud på, at midaldrende indvandrere fik tilbudt et job som ufaglærte socialarbejdere halvdags sammenlagt med et intensivt dansk kursus. Det var Socialdemokratiet positivt indstillet over for og kom også med et forslag, der nogenlunde lignede CD's forslag,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

men det tog man så senere af bordet, fordi man åbenbart alligevel ikke ønskede at gøre en ekstra indsats på det område. Det beklager CD.

Det store fald i arbejdsløsheden giver mulighed for, at der bruges flere ressourcer på gruppen af svage ledige for at få dem sluset ind på arbejdsmarkedet. Derfor var CD's andet ønske til budgetforhandlingerne, at der oprettes servicejob i Københavns Kommune. Modsat CD's tidligere ønske blev dette ikke taget af bordet, og da servicejob i forvejen er en mærkesag for CD's folketingsgruppe, så vil jeg stemme for forslaget om oprettelse af servicejob.

CD har som konsekvens af flere ting besluttet sig for at stemme mod de planlagte besparelser på fritidshjemsområdet. Det gør vi, fordi vi mener, at Socialdemokratiet allerede ved det fremlagte ændringsforslag bryder den aftale, som oprindeligt lå fremme om besparelserne på dette område. Derfor kan CD, nu hvor der er dukket de her 38 mill. kr. op, lige så godt tage det hele fuldt ud og stemme, og vil derfor af den grund helt og holdent stemme for SOL's ændringsforslag om, at der slet ikke sker nogen besparelser på fritidshjemsområdet.

CD vil desuden også give et symbolsk beløb på 100.000 kr. til lokalradioerne, fordi jeg mener, at de gør et godt stykke arbejde for at belyse det politiske arbejde i København.

Med hensyn til hensigtserklæringerne vil CD stemme for alle de fremlagte forslag fra CD og VKR og vil desuden stemme for nogle af SF's hensigtserklæringer, bl.a. om ... nu skal jeg lige se, hvor jeg har gjort af det – det har jeg lagt fra mig, nå, men jeg vil stemme for nogle af SF's hensigtserklæringer, bl.a. på hjemløse- og psykisk svage borgere-området.

Men til gengæld kan jeg ikke støtte, at der bliver oprettet en diskriminationsombudsmand, fordi jeg mener, det nu er blevet overflødigt, da arbejdsministeren selv er gået i gang med at oprette en slags ombudsmandsapparat til at forhindre diskrimination på arbejdsmarkedet, ikke kun gældende for denne gruppe, som vi kalder indvandrere, men også, hvad er vigtigt for mig og CD, for vores midaldrende borgere, som ikke kan få en chance for at holde sig fast på et arbejde, fordi de efter flere år bliver fyret fra deres arbejdsplads.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

Endelig skal jeg sige, at jeg synes, det er synd, at overborgmesteren, som jeg ellers roste i min budgettale for hans forhandlingsstrategi, uden særlig grund i år åbenbart har valgt en anden forhandlingsstrategi. Jeg har svært ved at forstå den dybere mening med, at det hele skulle ende med et sammenbrud, som gav startskud til unødvendigt politisk spil for galleriet, som Danmarks hovedstad og dets borgere ikke har fortjent.

Det er en sørgelig udvikling, som københavnernes går i møde. Vi har sagt nej til euro, vi har et rødt flertal i Folketinget, som vil bruge en masse penge uden at få tjent dem ind, og vi har en Borgerrepræsentation bestående af SF, Socialdemokratiet og Enhedslisten, som igen vil bruge nogle af de hårdt opsparede penge, som blev tjent ind ved et godt samarbejde mellem Socialdemokratiet, VKR og CD ved de sidste 2 års budgetforlig. Det synes jeg er sørgeligt.

Men under alle omstændigheder vil CD stemme sammen med VKR langt hen ad vejen.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Der er ikke flere i ordførerrunden, og jeg vil selv komme med nogle få bemærkninger efter ordførerrunden.

Jeg er naturligvis glad for rosen og den store tillids erklæring fra Benhaddou og andre og kvitterer for de meget positive bemærkninger, der har været sagt her i første runde.

Jeg vil godt sige, at jeg tror ikke, at denne budgetdebat kommer til at gå over i historien som en af dem, der fik 10 for det kunstneriske udtryk. Omvendt tror jeg, at der er mange, der vil være rede til at svare på Lars Hutters' spørgsmål, som Benhaddou gjorde det i indledningen af sin tale, nemlig at valgtonerne er begyndt at lyde; det tror jeg, der er noget om.

Hvis man skal se det her i et lidt længere perspektiv, så tror jeg også, det handler om – det kan være den nye styreform, og mange skal vænne sig til den – jeg tror også, det hænger sammen med, og det tror jeg, adskillige partier vil erkende, at signalerne har klart været, at realitetsforhandlinger om budgettet kunne for alvor først finde sted efter folkeafstemningen om spørgsmålet om indførelse af bydelsstyre i hele København den 28. september.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Enhver, der har en fornemmelse af kalender og fristerne, kan sige sig selv, at det vil give et lidt særegent forløb. Jeg er naturligvis glad for at tilhøre et parti, som så mange ser sig selv i lyset af eller måske endda i en række sammenhænge definerer sig selv i forhold til.

Der er kun et spørgsmål, som jeg i virkeligheden vil bruge lidt tid på eller et par minutter på, og det er finansieringsspørgsmålet.

Jeg tror, det er rigtigt, som Benhaddou og andre var inde på, at ser man ud over udgiftsforslagene, så er der en betydelig korrespondance fra den ene side af det klassiske politiske spekter til det andet, en betydelig grad af korrespondance. Men ser man på finansieringen, så er der en betydelig grad af manglende korrespondance, og vil jeg godt sige efter min opfattelse en manglende vilje til at ville erkende, hvad der skal til for at få tingene til at hænge sammen.

Jeg vil godt sige, at jeg er af den opfattelse, at den her kommune skal fortsætte med at effektivisere vores drift, være ekstremt opmærksom på, hvordan vi bruger de penge, som ikke er vores egne, men borgernes penge. Vi skal være ekstremt opmærksomme på, hvordan vi kan nedbringe vores gæld, sådan så vi kommer til at aflevere en by, der er mindre bundet end den by, vi overtog, og det gælder også i bred forstand. Og vi skal være ekstremt opmærksom på, hvordan vi skal udvikle vores service.

Vi skal ikke tage folkeafstemningen om bydelsråd som udtryk for et synspunkt om, at det her er bare en tillids erklæring til København om, at nu kan vi bare gøre som business as usual. Sådan tror jeg ikke det er.

Jeg lægger ikke op til og har ikke foreslået, at skatten i København skal stige, fordi det at skatten skal stige er et mål i sig selv. Jeg vil også godt sige, at det er min klare vurdering, at det er nødvendigt, og det er økonomisk langsigtet og fornuftigt, at vi får bragt en sammenhæng mellem vores indtægter og de udgifter, vi godt vil have. Det vil jeg sådan set sige, at det tror jeg. Selv om det ikke er det, der er det mest populære lige på overfladen, så tror jeg rent faktisk, at når det handler om ældreområdet, når det handler om sygehuse, når det handler om skoler, når det handler om hjemmepleje osv. osv., kerneopgaverne for os, der sidder her, det tror jeg, langt hovedparten af københavnere vil være enige i.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

Vi har ét problem, som jeg bare skal nævne, som ingen kan løbe fra: En grundlæggende ubalance på sundheds- og omsorgsområdet, på ældreområdet, en grundlæggende ubalance mellem det budget, der er vedtaget, og det forbrug, der er af penge.

Så kan man selvfølgelig sige, jamen så kan man bringe virkeligheden i overensstemmelse med budgettet. Jeg tror rent faktisk, det klogeste man kan gøre, er at bringe budgettet i overensstemmelse med virkeligheden. Det koster nogle flere penge, det koster et trecifret millionbeløb.

Jeg hører ikke til dem, der mener, det er klogt at gå i banken eller tage af kassen for at finansiere det, i særlig grad ikke når vi kan se, at det er en ubalance, som ikke er et forbigående fænomen, men et fænomen af mere varig karakter.

Jeg synes heller ikke, det er klogt ikke at prøve at kigge et par år ud i fremtiden og vide, at vi i år 2002 har et problem af samme størrelsesorden omkring HS. Hvis ikke vi sidder og kigger lidt i glaskuglen eller bruger de langsynede briller, så er vi i den situation, at så kan vi ikke lave et budget, der bare over en kort årrække kommer til at hænge ansvarligt sammen.

Vi er nødt til at tænke på, hvordan vi skaber balance i sundhed og omsorg nu, hvordan vi skaber balance i sundhed og omsorg i en længerevarende sammenhæng, hvordan vi skaber balance i det, vi godt vil på sygehusområdet, medmindre der i forsamlingen er vilje til – det tror jeg ikke på, jeg tror ikke, det er ønskeligt – at gå på de 2 områder og fjerne for begges vedkommende trecifrede millionbeløb i løbet af et år eller to.

Så kan man gøre det, at man siger, jamen er der ikke nogle ting, vi kunne gøre bedre? Jeg tror, der er masser af områder, hvor vi kunne gøre det bedre. Jeg tror også, vi kan købe ind på en bedre måde, end vi gør i dag. Men jeg vil godt sige, jeg tror ikke på, at vi er i stand til fra nu at træffe en beslutning om at gennemføre lige så store besparelser som det, vi har gjort med de 2 pct., én gang mere skaffe en sikkerhed ude på institutioner og på kontorer, virksomheder i kommunen, og gennemføre en fordobling af effektiviseringskravet. Fordi uanset man siger, man kan købe noget billigere ind, så er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

den eneste måde at gøre det på at reducere rammerne for de enkelte forvaltninger, for de enkelte udvalg.

Der er for mig ingen tvivl om, at der er noget at hente, og er der noget at hente, jamen så skal vi bruge det instrument i de kommende år som led i den løbende effektivisering. Hellere købe billigt ind og billigere ind end at gå på servicen i forhold til borgerne.

Derfor vil jeg godt sige, jeg mener ikke, det er realistisk at gennemføre en opbremsning ved hjælp af indkøb i den størrelsesorden, som VKR-forslaget er udtryk for. Jeg mener, det i forhold til en løbende effektivisering vil være at skyde sig selv i foden eller måske endda i mere vitale dele af kroppens funktioner.

Man kan ikke gennemføre skrivebordsøvelser, hvad det angår. Det kan man heller ikke, når man ser på måske det oprindelige forslag, som SF stillede, det forslag til finansiering, der handlede om måske, som jeg oplevede det, at stikke fingeren lidt i luften og sige, vi får 90 mill. kr. mere ind på skatteindtægterne, vi får et tilsvarende hop ind på ejendomsskatterne.

Det er jo ikke sådan, at vores ikke politisk besluttede forudsætninger, men de forudsætninger, som økonomiforvaltningen har lagt frem, baserer sig ikke – Jens Johansen – i den fri luft, men baserer sig i overensstemmelse med Økonomiministeriets bedste skøn, ligesom skatteforvaltningen og vores skatteforvaltning har lavet en vurdering baseret på selskabernes overskud og udviklingen i ejendomsvurderingen. Jeg synes, det ville være svært at anfægte det grundlag, og det er selvfølgelig undervejs tilbudt, at man kunne gøre.

Jeg synes, vi er i en fase nu i byen, som er fantastisk spændende. Jeg tror, det er vigtigt, at vi sender et signal om, at den udvikling kommer til at fortsætte, at uanset hvad vi gør, så er der en grundlæggende balance i vores økonomi, som ikke adskiller sig – jeg er ked af, at min gode ven Benhaddou, nu ved jeg ikke, hvor Benhaddou er henne, at jeg skal sige det, altså jeg har intet imod, nu skal man ikke lave talmagi på, hvor vi ligger henne skattemæssigt, men i sammenhæng med udgiftsbehov og i sammenhæng med opgaver så tror jeg rent faktisk, at Københavns Kommune ligner mere Århus og ligner mere Odense, end vi ligner Gentofte, og vi ligner Frederiksberg Kommune.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Så vil jeg godt sige, det er ikke så meget til pressen, fordi det beder jeg om, at man ikke refererer, det er ikke et argument i sig selv, men hvis Københavns Kommune fortsat ligger meget, meget lavt i skat, og vi ved, der er varslet udligningsændringer på vej, og man må kalde mig Mads, hvis ikke det denne gang kommer til at handle om at flytte nogle penge fra de store byer og flytte nogle penge fra øst til vest, så vil det, at vi ligger med en lav skat, i sig selv være et politisk argument for at gøre noget.

Og når det samtidig er sådan, at vi har udgiftsbehov på ældreområdet, vi har udfordringer på sygehusområdet, vi har velbegrundede ting, der skal ske på daginstitutionsområdet og på skoleområdet, så vil jeg godt sige, jeg har ingen problemer med at gå ud og argumentere for og anbefale københavnernes, at regningen bliver lidt større, hvis vi samtidig fastholder en linje, der betyder, at vi nedbringer gæld, og at vi i øvrigt foretager fornuftige investeringer.

Ikke mere i den boldgade, så er det Hellen Hedemann.

Hellen Hedemann (F): For SF er det vigtigt, at især de svage grupper her i København tilgodeses i forbindelse med budgettet. En af de svage grupper, vi i hvert fald har, er de truede børn eller de børn, der kan være udsat for at skulle fjernes fra deres hjem.

For det er jo sådan, at helt tilbage i forbindelse med budget 99 besluttede flertallet herinde, og det var Socialdemokratiet og de borgerlige, at lukke kommunens 4 meget velfungerende familiecentre. De familiecentre tilbød sådan en meget varieret og lokalt orienteret støtte til det, man populært sagde de familier, der havde ondt i familielivet, og ondt så meget, at de ikke kunne klare sig selv.

De 4 centre skulle erstattes af servicebutikker i 11 bydele. Endnu har vi ikke set alle servicebutikkerne, men først og fremmest kan de servicebutikker ikke tilbyde den hjælp, som eksempelvis de 400 familier fik, der om året henvendte sig til familiecentrene. Så faktisk siden 1. januar 1999 har Københavns Kommune ikke haft et virkelig godt tilbud til de svage familier.

Derfor foreslår SF jo også her i forbindelse med budget 2001, at der afsættes nogle midler til en familieinstitution. Det er sådan en institution, man i forvaltningsproget

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

kalder en »parallelanbringelsesinstitution«. Formålet med en sådan familieinstitution er jo, at der skal iværksættes nogle foranstaltninger med henblik på, at forældre og børn kan blive sammen.

Jeg har hørt fra velunderrettede kilder, at man for tiden kan være nødt til at tvangsanbringe børnene og indlogere forældre på herberger, og det er jo netop, fordi kommunen ikke kan anvise pladser, der kan huse hele familien.

Vi kan også se i budgetforslaget under »Børnefamilier med særlige behov«, at der står:

»For at en anbringelse skal være så lidt indgribende i forhold til barnet/den unge og familien som muligt, må der i hvert tilfælde ske en nøje vurdering af barnets/den unges specifikke behov og problemer, så der altid benyttes den mest velegnede og mindst indgribende anbringelsesform.«

Så må man vel gå ud fra, at det altid er en fordel at iværksætte en mindre indgribende foranstaltning, før man benytter sig af mere indgribende foranstaltninger, også af en anden grund, nemlig af hensyn til de altid knappe ressourcer, der er på dette område.

En familieinstitution eller en parallelinstitution, man kan kalde den hvad som helst, men det skal være et sted, hvor familierne kan bo sammen med deres børn. Det skal være en familieinstitution, som personalemæssigt er døgnbemandet, et sted, hvor familierne over en periode kan bo, samtidig med at deres kompetencer i forælderrollen styrkes, således at familien ikke behøver at blive skilt fra hinanden i afklaringsfasen. Det betyder bl.a., at afklaringsperioden kan blive kort og målrettet, at familien kan modtage støtte, råd og vejledning i afklaringsperioden, og at familien kan holdes samlet for at styrke tilknytningen til barnet. Familien lærer at blive bedre og sikrere til det at være forældre.

Det betyder så, at afklaring, udvikling og forandring sker samtidig, at der målrettet og intenst kan arbejdes med familiesamspil og opbygning af kompetence hos forældrene, så de på sigt kan klare opgaven som forældre, og institutionens personale er så med til at sikre barnets udvikling i perioden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

Jeg vil mene, at institutionen skal være fleksibel i sine tilbud. Ud over det ovennævnte kunne man måske også forestille sig en dagfamiliebehandling specielt for de familier, der tidligere har haft tilknytning til institutionen, fordi der på den måde kan tages afsæt i de tillidsforhold, som allerede er skabt.

Det er klart, at der er ingen forældre, der ønsker at blive anbragt på en institution, og de færreste ønsker også, at nogen kigger deres familie over skulderen. Men der er faktisk rigtig mange, der ønsker at modtage hjælp et sted, hvor der også er døgndækning af personale til støtte og vejledning.

I København har vi en selvejende familieinstitution, der hedder Erlanghus, men det tilbud er ikke godt nok, der er ikke døgndækning, og der arbejdes ikke struktureret med kompetenceopbygning af forældrene. Jeg tror roligt, man kan sige, at institutionen ikke er specielt fagligt dygtig, og den har heller ikke et særlig godt ry for sit arbejde. Men det er måske også noget, man kan forandre.

Der er jo flere svage grupper, og en af de meget svage grupper her i byen er narkomisbrugerne. For at øge de sociale og sundhedsfremmende foranstaltninger og også for at skabe større social lighed på sundhedsområdet for stofmisbrugere, for psykisk syge, i det hele taget for hjemløse, så har vi i SF foreslået, at man opretter et antal kontaktsteder, som kan varetage den funktion. Oprettelsen af kontaktsteder skal ses i sammenhæng med behovet for at udvikle nye tiltag i København, der skal sigte mod at reducere de skader, der er forbundet med misbrug af stoffer, herunder forsøge at nedbringe de dødsfald, der er i byen blandt stofmisbrugerne.

Derudover kunne man forestille sig, at kontaktstederne skulle koordinere det opsøgende og det forebyggende social- og sundhedsarbejde og være i stand til at visitere til allerede eksisterende tilbud.

Oprettelsen af kontaktsteder, f.eks. i et bykvarter som Vesterbro, hvor stofmisbrugerne er koncentreret, vil kunne være med til at påvirke belastningen i bydelen i en positiv retning. På længere sigt må man vel gå ud fra, at det kan være med til at udtynde misbrugsproblemet og så yderligere understøtte det faldende dødstal. København er jo stadig væk det mest narkobelastede område i Danmark. I 1998 er registreret 70 dødsfald blandt misbrugere, og 60 i 1999.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Kontaktstederne skal selvfølgelig konkret placeres i det miljø, som misbrugerne frekventerer, og det er derfor vi foreslår, at der oprettes 2-4 kontaktsteder på Vesterbro. Man kunne forestille sig, at kontaktstederne var bemandet med et socialpædagogisk og et sundhedsfagligt personale, som skal tilgodese målgruppens akutte sundhedsproblemer og sociale problemer. Derved kunne de være med til at reducere de skader, der er forbundet med de nuværende betingelser for stofindtagelse, hvis man kan sige det sådan.

Mange, mange stofmisbrugere er jo ikke i kontakt med de eksisterende tilbud, enten fordi de er for påvirkede af deres misbrug, eller også fordi de har en psykisk lidelse, der gør, at de ikke magter at opsøge dem. Det er bl.a. denne gruppe, som kontaktstederne vil komme i direkte kontakt med.

Men sundhedsfremmende foranstaltninger er jo ikke det eneste, den store gruppe af udstødte har brug for. De har ligesom alle vi andre brug for at blive vist respekt og sikret omsorg.

Ude i Kongens Enghave bor der mange skæve eksistenser. Det tror jeg godt jeg kan tillade mig at sige, fordi det tror jeg er noget, vi alle sammen er klar over. Og ude i Kongens Enghave ligger der også et værested, der hedder Amadeus, og så vidt jeg er orienteret, så har det ligget der i næsten 10 år.

Socialministeriet har ydet støtte til Amadeus, men som det går med alle projekter, så ophører støtten på et eller andet tidspunkt, og hvis sådan et projekt skal fortsætte, så er man nødt til at hente midlerne andre steder fra. Derfor har Amadeus selvfølgelig søgt familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen om tilskud til opretholdelse af driften af værestedet.

Det har familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen i første omgang afgjort som en forvaltningssag og sagt nej, det ville man ikke støtte, og det har man gjort under henvisning til, at der i nærheden af Amadeus ligger et andet værested, der hedder Pegasus, og der mente man, at der måtte man i hvert fald kunne tilbyde nogle sociale tilbud til de psykisk syge. Hvad angår mange af de stofmisbrugere, som kom på Amadeus, så er det sådan, at i Københavns Kommune siger man, at de sociale tilbud til stofmisbrugerne får de i forbindelse med selve stofmisbrugsbehandlingen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Det er meget almindeligt her i byen, at vi sætter folk i bås. Derfor kan man foreslå én foranstaltning for psykisk syge, en anden foranstaltning for narkomaner og en tredje for hjemløse. Men mennesker lader sig ikke altid sådan sætte i bås, og netop for denne her store gruppe af personer er det jo helt almindeligt, ja man kan vel nærmest sige, at de har en blandingsdiagnose, og helt bestemt har de i hvert fald et blandingsmisbrug.

Så netop værestedet Amadeus er karakteriseret ved at have plads til alle, uanset hvilket stempel man har på sig. Her kommer der gamle narkomaner, og de får måske dagens eneste måltid, og her kan man få hjælp, hvis man har brug for en bisidder, man skal have med i retten eller man skal have med på hospitalet eller hvor man nu skal hen, i det hele taget hjælp til at gå med sig, hvis man skal til lægen. Amadeus er et sted, hvor man kerer sig om folk, og det er den gruppe mennesker, vi taler om her, ikke specielt vant til.

Så har vi også haft det diskuteret i går i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, og her var der desværre et flertal for at støtte op om forvaltningens indstilling. Det vil sige, at man gav afslag på varig driftsstøtte. Jeg skal så også sige, at begrundelsen var, at man ikke mener, der er penge til det. Man kan jo også sige, at det måske er lidt småligt, så jeg vil meget opfordre til, at man ikke endnu en gang forringer tilværelsen for den gruppe mennesker, der vel, kan man sige, i forvejen er blevet dårligt behandlet i livet. Derfor håber jeg, at vi endnu her i aften kan finde den ene million, der skal til for at køre området videre.

Til allersidst vil jeg sige lidt om pladsgarantien. SF har jo været med til at vedtage en pladsgaranti, der gælder fra 1-års-alderen, og vores mål er selvfølgelig, at der skal være pladsgaranti fra det øjeblik man har brug for det, og det er jo, når barselorloven udløber. Det er jo typisk, når barnet er et halvt år gammelt. Det er heller ikke nogen hemmelighed, at SF ønsker pladser i daginstitutioner, ikke private pasningsordninger.

Men nu er det jo sådan, at udbygningstakten slet ikke står mål med efterspørgslen her i byen, så derfor mener vi i SF, at vi skal have en 5-års-plan for udbygningen, og det skal vi altså i gang med ret hurtigt og helst her og nu. Vi bliver simpelt hen nødt til at gøre noget ved den problematik ... Tror I, jeg kunne få lov til at sige noget?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Jeg er enig med Hellen Hedemann i, at det kan virke, selv med reduceret høreelse, forstyrrende på det, der foregår heroppe, at der er så meget snak i salen. Jeg ved godt, at der er andre interessante temaer, der vedrører det her, men jeg vil henstille, at man skruer ned for samtalen, så Hellen Hedemann kan gøre sin tale færdig.

Hellen Hedemann (F): Jeg kan godt nok råbe meget højt, men det synes jeg ikke, der er grund til.

Ved førstebehandlingen af budgettet kunne vi høre indtil flere budgetordførere tale om pasningsgaranti og rose den private dagpasning. Vi ser jo også et ændringsforslag her i dag fra den borgerlige flanke om flere penge netop til det. Jeg skal hilse og sige, at det stemmer SF nej til.

Privat pasning er jo heller ikke den løsning, forældrene vil. Det er og bliver en nødløsning. Og som SF allerede sagde ved første behandling, så bliver den private pasningsordning alene benyttet, fordi forældrene ikke kan få en daginstitution. Hvis de havde valget, så ville de vælge daginstitutionen.

Jeg kan sige, at på min arbejdsplads er der faktisk også nogle, der af nød har været nødt til at benytte den private ordning, og det betyder, at børnepasseren er syg meget ofte, nemlig stort set hver anden fredag eller hver anden mandag, så så er man jo lige vidt. Nej, det er svært at være borger i Københavns Kommune.

Så jeg vil alene heroppefra gentage, at i SF synes vi ikke, det er rimeligt, at det altid er de svage grupper i samfundet, der skal bære de tungeste byrder, og slet ikke når det er, som det er nu, at kommunen jo faktisk har råd til at prioritere helt anderledes.

Bente Frost (V): For Venstre er det vigtigt, at vore børn får en god uddannelse i trygge omgivelser. I mange år har man dog ladet skoler og institutioner forfalde i en grad, der betyder, at vi i dag må i gang med store investeringer for at få skolernes forfald stoppet og få skolernes indretning i niveau med udviklingen i undervisningen, tilligemed at skolerne udbygges for at kunne rumme de mange nye elever. Vi har bygget nye skoler for at kunne klare presset. Alle disse ting koster penge.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Det går bedre i København, men der er jo bund i pengekassen, så vi må også hjælpe til med at finde besparelser, hvor det er muligt.

Forslaget om udvidelse af timetallet for børnehaveklassen og 1.-3. klasse var en naturlig ting at foreslå. Venstre ville gerne have skoletiden udvidet for at give flere timer til dansk og regning og også til idræt. Vedtagelsen af dette forslag førte hurtigt til forslag om udvidet samtænkning mellem skole og fritidshjem. Ja, og forslaget om morgenåbning faldt naturligt ind i denne sammenhæng.

Det har ført til mange kapitler i en gyserroman. Nu er vi så nået til sidste kapitel. Som sædvanlig er Socialdemokratiet faldet fra i den aftale, der nu har blafret i vinden i snart et år. Så kan Lars Engberg sige lige så meget, han vil, at forslaget er loyalt over for vor aftale, for det er det ikke.

Et Socialdemokrati, der i dag står til klø hos vælgerne, vi kan bare erindre om KUC, ligkister, Københavns Idrætspark, bydelsråd, kæmpe overforbrug på sundhedsområdet, tror, de kan få stemmer for dette forlig, det gør de bare ikke. Stemmerne ligger hos SF og Enhedslisten i disse personalegrupper. Forældrene vil bare have fred, så de kan få passet deres børn.

Formålet med at gennemføre samtænkning og morgenåbning på skolerne er større helhed i børnenes hverdag, men også en bedre udnyttelse af pædagogernes arbejdstid. Med dette forlig ligner det en 5 timers kaffepause om dagen for de ansatte. Disse 5 timer burde bruges på skolen, hvor de børn er, pædagogerne senere på dagen skal passe i 3-4 timer.

Sagen om børnehaveklassen på Vanløse Skole, der mangler et lokale, bekræfter denne opfattelse. På Vanløse Skole var man så naiv, at man troede, man kunne låne et lokale på det nærliggende fritidshjem. Lokalet måtte jo være tomt, når børnene var på skolen. Men nej, lederen af fritidshjemmet fremlagde en benyttelsesplan for lokalet, som godtgjorde, at børnehaveklassen ikke kunne få adgang. Det kostede 166.000 kr. at få lavet en anden ordning på skolen.

Jeg erindrer ikke punkt for punkt udnyttelsesplanen for dette lokale, men det var utroligt, så mange møder personalet skulle holde for at passe børnene i 4-5 timer hver

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

dag. Jeg tror, mange lærere i folkeskolen gerne ville have samme adgang til mødetimer i arbejdstiden.

Jeg tror, det bliver svært at forklare Københavns pensionister og uddannelsessøgende, at de især kommer til at betale gildet med højere skatter. Staten laver skatteforhøjelser, som ikke belaster folk, der er medlem af en arbejdsløshedskasse. København laver skatteforhøjelser til alle på 0,6 pct. Det vil sige, at pensionister og uddannelsessøgende skal betale yderligere 1 pct. i skat. Velbekomme.

Til sidst vil jeg sige med hensyn til afstemning omkring skoleprojektet i Valby, at jeg er meget positiv over for projektet. Men jeg stemmer nej i dag, fordi pengene skal komme fra en bebudet skatteforhøjelse.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så vil jeg sige, at nu står der, at det er Lars Hutters. Nu er det sådan, at Lars Hutters havde ordet som budgetordfører, så Lars Hutters kommer altså først på talerlisten, når alle øvrige førstegangstalere har været igennem.

Borgmester **Per Bregengaard**: Vi har været ude i et langt forløb omkring KKFO, spørgsmålet om morgenlukning, spørgsmålet om samtænkning mellem fritidshjem og skoler. Spørgsmålet om morgenåbning ved vi jo alle sammen har ført til en, hvad jeg vil kalde ulykkelig strejke, gennem lang tid. Dels er det gået ud over børnene og deres forældre, dels er der mange pædagoger, der har mistet rigtig mange penge på det.

Det ser jo ud til, at strejken har båret frugt, at man har sejret. Spørgsmålet er, om man har sejret ad helvede til, som Thomas Nielsen engang sagde det fra LO's side, hvor meget vi har at glæde os over af resultater.

Jeg synes, vi skulle prøve her i aften at få afklaret de ting, som virker uafklarede i det papir, som er underskrevet af 3 socialdemokrater. Der står i papiret, og det var det, Lars Engberg refererede til, at det er en forudsætning, at der i personaleressourcerne på det enkelte fritidshjem fortsat er afsat de samme midler i dag. Men det, der har verseret som et spørgsmål, er, om de, jeg tror, det er 23 fritidshjem i 8 distrikter, er omfattet af denne her aftale. Det er ét af problemerne i den. Læser man teksten, jamen så er de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

omfattet, fordi det handler om morgenåbning, og der står »på det enkelte fritidshjem«. Men det er ikke sådan teksten hele vejen er blevet udlagt.

I den forbindelse synes jeg, man skal gøre sig nogle ting klart. For det første er det ikke noget økonomisk problem, idet det beløb, der er afsat til assistenter i børnehaveklassen, som er ansat på fritidshjemmene, svarer på nær 100.000 kr. til at føre morgenåbningen tilbage for såvel de fritidshjem, hvor morgenpasningen foregår på et fritidshjem, som på de 8 skoler. Så der er ikke noget økonomisk til hinder for at rulle det her tilbage.

Men jeg synes, det er værd at huske på, at vi efterlader personalet på 23 fritidshjem, som intet har fået ud af strejken, og vi efterlader dem dermed forbitrede, måske også misundelige på de pædagoger, som har fået deres krav opfyldt. Hvis vi skal i gang med en udvikling, hvor man kræver samtænkning, kræver, at pædagogerne ser fremad, så er det vigtigt, at også pædagogerne på de her 23 fritidshjem føler sig med i den familie. Så af hensyn til fremdriften i samtænkning, af hensyn til ligestilling i forhold til de andre fritidshjem skal de med.

Det her er ikke kun et personalespørgsmål, det er jo også et spørgsmål om forældrene: Skal man gøre forskel på forældrene her i byen? Det, der er lagt op til i papiret, er jo, at forældrene i fællesskab skal finde ud af, om det er morgenåbningen, der er det centrale, eller ressourcerne kan bruges på en anden måde. Er der nogen som helst rimelighed og logik i at udelukke forældrene i 8 skoledistrikter på 23 fritidshjem fra den mulighed og den decentrale indflydelse, som man tilbyder andre forældre? Det har jeg altså temmelig svært ved at se. Der er ikke nogen logik eller mening i det.

Jeg har hørt, at det skyldes noget omkring aftaler og forlig, at der er altså én morgenlukning med de her 8 skoler og en anden morgenlukning med de 23. Men de, der husker tilbage i historien, og det gør udvalgsmedlemmerne jo, vil huske, at de 8 skoledistrikter, de 23 fritidshjem jo kom ind i juni måned, hvor Enhedslisten og SF havde et forslag om, at vi droppede morgenlukningen totalt. Det blev stemt ned. Derefter var der et socialdemokratisk forslag om, at morgenlukningen kun skulle gælde for de 8 distrikter. Det stemte Socialdemokratiet og Enhedslisten og SF for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Derfor forekommer det yderst mystisk for mig, at der skulle være en eller anden særlig aftale med de borgerlige, som man ikke kan friholde for det her. Tværtimod må man jo sige, at de, der bar forslaget omkring de 8 skoler igennem, var altså venstrefløjen og Socialdemokratiet, og venstrefløjen gjorde det for at undgå, at man indførte en generel morgenlukning af fritidshjemmene. Vi forsøgte på den måde at minimere skaden, selv om det selvfølgelig er tvivlsomt på den måde at skabe forskellige vilkår i byen.

Der er et andet udestående, og det drejer sig om den 5. lektion. Der ligger jo beslutningsforslag om, at børnehaveklasser og 1. og 2. klasser alle sammen får 5 lektioner om dagen. Det kan diskuteres, om de små har brug for så meget, 4 eller 5 timer gør en forskel, men man kan jo altid diskutere forskellen og også selvfølgelig, hvad der skal ligge i skolen.

Men humlen i det her papir er jo netop at forsøge at skabe hele stillinger, hvor fritidshjems pædagogerne har én arbejdsplads, indgår i ét team, hvor man selvfølgelig kan indgå i samarbejde med andre. Den her time, hvor fritidshjemmene først skulle åbne senere på eftermiddagen, er altså også en væsentlig del i foruden morgenåbningen at få skabt hele stillinger, og derfor er den femte lektion også nødvendig, at den har fritidshjemmene.

Så kan man diskutere det der med, at femte lektion findes både i indskoling og på fritidshjemmet. Selvfølgelig skal man ikke sidde hver sit sted, når børnene er et af stederne. Men hvis man vil udvikling, og det vil man jo på det her område, og vi har diskuteret samtænkning, og selve samtænkningen er der jo bred enighed om, at det er spændende at lave samarbejdsprojekter mellem fritidshjem og skoler, og der er afsat en udviklingspulje her, som der skal skaffes midler til at lave, ville det være frugtbart med en mulighed for, som man åbner ved det her, at fritidspædagogen kan være med i børnehaveklassen en hel dag i nogle projekter, og at børnehaveklasselederen kan være med på fritidshjemmet hele dagen i andre projekter.

Ved at lave denne her dobbeltdækning får man altså nogle midler, hvor man kan lave nogle samarbejdsprojekter og dermed sætte noget udvikling i gang. Det er et af de elementer, som vil give noget spændende, noget nyskabende. For en gangs skyld har vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

altså et pædagogisk projekt her, som ikke er betinget af nedskæringer, men som er betinget af, at man fører flere ressourcer til området og derfor skaber mere kvalitet.

Der er sagt meget i aften om morgenlukning, fritidshjemsområdet, klubområdet, hvor det vel ligger i teksten, at nedskæringerne dér bliver minimeret. Men det er langt fra det eneste problem, der er på Uddannelses- og Ungdomsudvalgets budget.

Der er gennemført en 2 pct.s besparelse, det er det, som overborgmesteren kalder effektiviseringsbesparelse. Men den måde, som det sker på i virkeligheden, er jo benhårde serviceforringelser. Der er ikke meget effektivisering ved at udtynde lærerressourcerne på skolerne, som der ligger i det her budget, lave nedskæringer på forskellig vis. Man skulle hellere kalde det omprioriteringer eller nedskæringer.

Jeg vil komme ind på især et område. Det er jo sådan, så overborgmesteren, eller det er Socialdemokratiet, i sin indledende tekst til deres ændringsforslag jo praler med, at der foretages en ekstra indsats for de handicappede på specialskoleområdet, hvor tilbuddene udbygges. Hvis man ser på det anlægsbudget, der er afsat til det, så er det 3 mill. kr., og det forslår altså ikke på det her område, der skal langt større beløb til.

Udvalget har fået et notat om, hvilke problemer der rejser sig på området. Der mangler penge i år, næste år og næste år igen, og man skal vel at mærke huske på, at der ingen automatik er i udbygningen af handicapområdet, fordi demografien på området er så dårlig.

Der opstår store problemer. Den konklusion, forvaltningen foreløbig er nået til, er, at et af de projekter, som bliver udskudt i en uvis fremtid, er Døveskolen på Kastelsvej. Vi kan ikke lade være med f.eks. at udbygge Øresundsskolen, hvor handicappede, udviklingshæmmede, børn har til huse, og hvor der står 15 nye efter sommerferien. Vi bliver nødt til at lave midlertidige foranstaltninger for autisterne, som til sin tid vil blive placeret på Valby Skole, når Eksempelprojektet går igennem og den skole bliver ledig.

Jeg vil så sige, at Kastelsvej er et alvorligt problem, men vi har jo også været inde på, eller i hvert fald var jeg inde på det i min tale under førstebehandlingen, at vi har noget, der hedder Ungdomsskolen i Utterslev, hvor psykisk udviklingshæmmede får deres ungdomsuddannelse, ligesom unge normale går i gymnasiet eller på teknisk skole, eller hvor de nu går henne. På den skole kan ikke placeres stærkt handicappede elever.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Her i sommer har vi altså et problem med 2 stærkt handicappede psykisk udviklingshæmmede, som vi faktisk ikke aner, hvad vi skal gøre med, prøver at se, om vi kan købe os pladser andre steder. Men det bliver sværere og sværere, fordi handicapgrupperne også vokser i Københavns Amt, hvor vi ellers tit har købt pladser. Det mangler der også midler til. Der står vi altså også i en meget vanskelig situation for de stærkt handicappede.

Så må man jo sige, at der ikke er afsat en eneste krone i budget 2001, en eneste ny krone til udvidelserne på handicapområdet. Der er ikke afsat midler til flere lærere, og det er et alvorligt problem, og jeg vil sige nok sige, at det alvorligste problem på området er handicapområdet.

Det er sådan, så i de natlige forhandlinger, vi har haft, var vi inde på den problemstilling, at der ligger midler i på F & A, udbygningen af deres institutionsprojekt til handicappede, og det, man fra Socialdemokratiets side var inde på, var, at der måske ikke var tænkt tilstrækkeligt over, hvordan budgetterne skulle fordeles mellem dem, der ikke gik i skole, og så dem, der gik i skole.

Det er en overvejelse værd at prøve at lave en samlet prioritering inden for området, så man kan få tålelige vilkår, hvad enten man går i børnehave eller fritidsinstitution eller fritidsklub, som er under F & A, eller har sin skolegang.

Vi må også konstatere, at skolebyggeriet for de almindelige børn er der problemer med, men omfanget er meget mindre her, altså problemerne er meget mindre her. De er ikke alarmerende. Problemerne kan muligvis løses ved, at man i 2003 udskyder den sidste etape af Skoleholdervej.

Der er ét område, som jeg synes, man skal glæde sig over med det, som sandsynligvis bliver vedtaget. Det er nemlig indsatsen for vedligeholdelsen af folkeskolerne, og Morten Kabell har også været inde på det i sin tale. Der tror jeg på, at budgettet vil give vedligeholdelsen et løft, og det er meget, meget tiltrængt, og det er noget af det, man vil kunne mærke og se ude omkring.

Foruden de handicappede har vi et andet område, nemlig integrationsindsatsen både i forhold til børn, unge og voksne. Vi har tosprogede elever i folkeskolerne, som behøver en særlig indsats i det, der hedder indlæring af dansk som andetsprog, hvad

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

enten de er nysankommet hertil eller har været her i længere tid, men kræver en særlig indsats for at udvikle deres begrebsverden og deres sprog. Det er et område, hvor vi, hvis man sammenligner med andre steder i Danmark, ligger meget under landsgennemsnittet, meget under de andre storbyer i indsatsen i forhold til de her børn.

Med sprogstimulering af førskolebørnene er der indført DUT på området, som slår igennem på budgettet for de tosprogede elever. Det vil sige, at vi ligger lavt, og det, der ligger i budgettet umiddelbart, hvis ingen af ændringsforslagene bliver vedtaget, er, at vi kommer til at ligge endnu lavere på det her område.

Jeg tror meget på, at hvis man vil have integreret de sproglige mindretal her i landet, hvis man vil give dem lige chancer, så gælder det om at starte tidligt.

Man skal heller ikke glemme danskundervisningen for voksne indvandrere og flygtninge. Også på det område ligger Københavns Kommune markant under, hvad der tilbydes andre steder. Det betyder, at vi har markant større holdgennemsnit, og det betyder, at man fastholder de voksne i et undervisningsforløb med at lære dansk i meget længere tid, end hvis holdgennemsnittene havde været mere rimelige, hvis man havde kunnet give en mere individualiseret undervisning.

Det er dyrt at være fattig, men det forekommer ikke logisk, at man kører med nogle holdgennemsnit, som gør, at man bare sidder længere på skolebænken. Det er umiddelbar sund økonomi at investere i det her område, så de hurtigere kan komme ud i samfundet og så de hurtigere kan komme ind på arbejdsmarkedet.

Ligesådan er der behov for en særlig indsats i forhold til det socialt opsøgende arbejde, ikke mindst i forhold til de tosprogede store børn og unge. Det er der heller ikke sat midler af til. Der er omstruktureringer i gang på klubområdet, og det ville have været en knippelgod idé at kunne give nogle budgetmidler, således at man kunne gøre en forbedret indsats i forhold til de her unge, som ofte er meget synlige i gadebilledet og ikke på nogen positiv måde.

Endelig vil jeg nævne to ting, som ligger ved siden af de centrale indsatsområder. Det er spørgsmålet om undervisningsmidler, som har været faste engangsbevillinger i adskillige budgetter. Det er det ikke i år, og hvis der ikke bliver givet ekstra midler på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

dette område, vil skolerne opleve en markant nedgang på indkøb af undervisningsmidler, lejrskoler osv., som man jo kan flytte midler frem og tilbage til.

Den sidste ting er spørgsmålet om vikarer. Vikardækningen på skolerne er utilstrækkelig. Det betyder, at ungerne i virkeligheden ikke går så lang tid i skole, som vi bilder os ind her i Borgerrepræsentationen med det timetal, de har. Det betyder ofte også, da man ikke kan sende de små elever hjem, at man tager fra specialundervisning, fra tosprogede børn deres støttelærer og sætter ind i en eller anden klasse, fordi de med læsebehov eller andet støttebehov jo så bare kan være i klassen uden at få den undervisning, som de egentlig har behov for.

Bente Møller (Ø): Hjemme i min familie har vi sådan en helt særlig weekendhobby i vintermånederne: Vi ser skisport, helst fra Norge, så man kan opleve de meget entusiastiske norske sportskommentatorer tale om guldgutten Vegard Ulvang eller Bjørn Dæhlie. Ja, Alsgaard, dér kommer Alsgaard. Se, det er noget med tempo på. Det der med vintersport startede hjemme i Sæby i Vendsyssel. Allerede da jeg var barn var det, når mine forældre havde haft en rå nytårsaften, en god idé at sætte sig stille med en kop kaffe foran fjernsynet nytårsdag og se skihop fra Garmisch-Partenkirchen.

Den måde, man bedømmer skihop på, kunne vi lære meget af herinde, tror jeg. Der er 2 elementer, der indgår. Det ene er længden af hoppet. Den kender vi ikke endnu, så den karakter er ukendt. Det andet er stilkarakteren. Jeg vil sige, at indtil nu har stilkarakteren ikke udsigt til at blive ret høj, men med meget fuldendt telemarklanding kan det da være, at det ser bedre ud, når det her er slut.

Jeg tror aldrig jeg har været med til sådan en gang totalteater, som de her budgetforhandlinger har været, eller mangelen på samme. Jeg synes, det er sådan en underlig aften, vi har i aften, fordi vi står jo pligtskyldigt her og taler på talerstolen alle sammen uden at vide, hvad det egentlig er for et budget, der bliver resultatet. Skal man skælde ud, eller skal man rose, eller hvad er det, man skal? ... (*Afbrydelse*). Det bliver sagt bagfra, om vi er venner eller fjender. Mig bekendt har jeg ikke personlig nogen fjender i denne her Borgerrepræsentation.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Jeg vil snakke lidt om sundheds- og omsorgsforvaltningens område. Det er jo et sted, hvor der er brug for mange penge. Der er brug for rigtig mange penge bare for at få dagen og vejen til at hænge sammen, også i det nye år. Jeg vil sige, at Enhedslisten ikke er villig til at levere de rigtig mange penge, hvis vi ikke samtidig kan fortælle københavnere, jamen her bliver der en reel serviceforhøjelse. Der skal være noget, hvor man kan sige, I får faktisk også noget bedre ud af det og ikke bare en skattestigning, for kommuneskatten rammer de laveste indtægter højest.

Sådan en som mig er oppe på topskatten, så mig kan man ikke tage flere penge fra. Hvis vi skal tage flere penge fra kontanthjælpsmodtagerne og folkepensionisterne, så skal de have noget andet i stedet for, og får de ikke det, så kan Socialdemokraterne finde nogle andre, som de kan tage skatten med.

Derfor har vi ud over i vores ændringsforslag at få dækket det her forventede underskud i Sundhed og Omsorg lagt vægt på, at der sker en styrkelse af hjemmeplejen, og at der bliver etableret nogle servicejob i plejesektoren, udnytte den mulighed, der er for faktisk at få Lykketoft til at betale en del af lønnen og få, om ikke hjemmehjælperne så i hvert fald nogle søde, rare mennesker, ligesom hjemmehjælperne er, tilbage til kaffekopperne, nogle, der har tid til at spille et slag yatzy eller en gang whist, drikke en kop kaffe, gå en tur, læse brevet fra barnebarnet, hvis man ikke kan selv, kort sagt, give noget af den omsorg, der ikke handler om at få fjernet de mest nødtørftige nullermænd, når det sker, eller få skiftet bleen, når den er blevet alt for våd og tung.

Så vil jeg tillade mig at sige en lille smule om en af vores mærkesager, som egentlig ligger uden for mit ordførerskab, og det er så nok, fordi jeg er socialrådgiver, at den betyder så specielt meget for mig. Det er lokalcentrene. Det undrer mig, at Enhedslisten er det eneste parti, der har stillet ændringsforslag om lokalcentrene. Det må være samtlige partier herinde bekendt, at derude er servicen for borgerne ufattelig ringe. Der er løbende meldinger om post, der ligger i 3-6 måneder, før den bliver åbnet, folk der ikke får svar, bevillinger som folk får, og så får de ikke brevene før 4 eller 6 måneder efter, og det kan nogle gange jo så nærmest være ligegyldigt, hvis det var akut psykologhjælp, man havde brug for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Vi har også en medarbejdergruppe, som oplever, at de ikke har oplevet andet end nedskæringer og kritik, som synes, at de ikke kan lave deres arbejde ordentligt, at de ikke kan få lov til at lave det, de er uddannet til, og som derfor til en vis grad er blevet ramt af noget, jeg plejer at kalde »forvaltningspsykosen«. De har simpelt hen i et eller andet omfang givet op, og det gør ikke servicen bedre, når de, der skal være ildsjælene og kæmpe under de usle forhold, samtidig er dem, der simpelt hen har mistet pusten selv.

Jeg er helt sikker på, at med en forholdsvis lille bevilling, som 20 mill. kr. er til det kæmpestore område, får vi ikke personalenormeringer, som man havde for 15 eller 20 år siden, for det rækker 20 mill. kr. ikke til. Men vi får vist givet nogle af de borgere, der er afhængige af den service, man får deroppe, og det er i hvert fald ikke dem, der har det bedst i denne by, og nogle af de medarbejdere, der har følt sig ikke taget alvorligt, ikke påskønnet i årevis, en cadeau. Så er jeg sikker på, at arbejdsglæden og den faglige stolthed også vender tilbage hos socialformidlerne, socialrådgiverne, pædagogerne, HK'erne, og hvad der ellers befolker de lokalcentre. Så vil ildsjælene blive tændt igen, og vi vil se en udvikling, som vil være til gavn.

Martin Geertsen (V): Venstres budgetordfører, Søren Pind, har allerede været inde på, at i Venstre er vi ikke sure. Det gælder sådan set ikke kun vores budgetordfører, Søren Pind, det gælder sådan set hele Venstres Gruppe, samfulde 9 medlemmer. Der er ingen af os, der er sure.

Vi har haft nogle rigtig gode år med Socialdemokratiet, hvor vi har fået nogle gode borgerligt-liberale fingeraftryk. Vi har fået noget udlicitering, fået set nærmere på det, vi har fået indført nogle fritvalgsordninger, ikke mindst på hjemmehjælpsområdet, hvor de ældre kan få lov til at vælge selv. Vi har fået fortsat en stabil økonomisk udvikling, vi har en masse med gældsafvikling, en hel masse ting, som vi faktisk har fået stadfæstet så meget, så ikke engang det kan det formodede forlig, der kommer inden så længe, eller i hvert fald i løbet af natten, det står til troende, det kan venstrefløjen, hverken Mikkel Warming eller andre unge rebeller ændre på. Frit valg, udlicitering er sat på dagsordenen, det står ikke til at ændre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

Så derfor har vi egentlig også en vis forståelse for, at Socialdemokratiet er i vanskeligheder, tydeligvis et vælgerproblem. Vi forstår det egentlig godt, vi så strejker sidste år, jeg var ikke selv til stede i Borgerrepræsentationen af andre årsager, men jeg havde så lejlighed til at følge opløbet derhjemme fra sofaen, hvor man kunne se strejkende pædagoger invadere Rådhuset. Vi har, ikke i helt samme grad, men tilnærmelsesvis, set det samme i år.

Socialdemokratiet har haft et problem på ældreområdet. Ud over det budgetunderskud, som flere har været inde på, har Socialdemokratiet også et helt naturligt problem i forhold til den meget fornuftige demografiomlægning, som vi ser, som medfører, det er ikke særlig sjovt, nedlukning af plejehjem.

Vi forstår det hele rigtig, rigtig godt, vi forstår godt det socialdemokratiske problem, vi forstår det faktisk som den milde fader. Ja, vi forstår det hele så godt, at vi vil opføre os stort set som den socialdemokratiske velfærdsstat: Vi tilgiver igen og igen og igen og igen. Eller man kunne lave sammenligningen med et ægteskab: Vi har haft et solidt ægteskab, men nu er vi blevet lidt kedelige, vi er blevet sådan lidt grå i toppen i den borgerlige lejr, og nu vil man godt ud og have noget frisk – ja lige bortset fra Vagn Håndkjær – nu vil Socialdemokratiet gerne ud og have noget frisk, ungt kød, og det får man så i skikkelse af nogle partier med en ideologi, der er tilsvarende gammel.

Men tag det roligt, kære socialdemokrater. Forskellige socialdemokratiske borgmestre og ordførere behøver ikke i aften at blive ved med at komme ned og fedte yderligere for Venstres ordfører. Vi skal nok være der, vi skal nok hjælpe, støtte og løfte, når Socialdemokratiet har flirtet tilstrækkeligt længe rundt med venstrefløjen og fundet ud af, at det stabile, det sikre, den rette kurs ligger hos de borgerligt-liberale partier her i Borgerrepræsentationen. Så skal vi nok være der, vi skal nok stille til staldtjeneste igen.

Må jeg ikke godt, fordi det hele jo tegner til, at vi, der vil lægge den ansvarlige linje, ikke får noget at skulle have sagt her i aften, have lov til at rette en appel til de formodede forligspartier, for jeg kan jo ikke andet end nøjes med at appellere, altså vi har jo nærmest inviteret os selv, men er blevet smidt væk fra dørmåten, så jeg kan ikke andet end at appellere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Vi er meget enige om mange servicemål på ældreområdet, på sundhedsområdet, børneområdet osv., osv., osv., stort set det hele er vi enige om, og mange af beløbsstørrelserne, beløbsrammerne svarer også i besnærende grad og minder i besnærende grad om hinanden. Vi er uenige om finansieringen, det er så det, og det er også det, der skiller vandene.

Men må jeg ikke godt rette en appel til de formodede forligspartier. I går i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget blev vi præsenteret for noget, der nu er døbt en notits, som i forhold til et notat betyder, at det er lidt kortere, men så også så meget desto mere klart, at vi har på hjemmehjælpsområdet i forhold til de handicappede et kæmpekæmpeproblem. Fokus er rettet på hjemmehjælpsområdet i forhold til de ældre, og der er sandt for dyden også problemer, men efter vores opfattelse er hele handicapområdet, hjemmehjælpsområdet i den forbindelse klemt. Faktisk står der i denne notits, at man i år 2001, hvis man ikke får tilført yderligere midler i forbindelse med det her budgetforlig, vil skulle skære sit aktuelle forbrug ned med 20-30 pct. svarende til i alt 15-20 mill. kr.

Jeg siger kun det her, fordi jeg efter en nøjere gennemgang af de budgetændringsforslag, der er stillet, kan se, at der er nogle af venstrefløjspartierne, der flirter med tanken om, at det her er et problem, men jeg kan ikke se noget ændringsforslag fra Socialdemokratiet. Det kan selvfølgelig være, fordi jeg ikke tror på det, det kan jo være en smutter. Men det interesserer mig lidt og optager mig lidt, at Socialdemokratiet ikke har et så væsentligt område med i sine ellers meget omfangsrige ændringsforslag, sit katalog.

Må jeg ikke godt appellere om, at Socialdemokratiet også satser på at få sat fokus på, at der også på dette område er brug for et serviceløft, hvis ikke man skal ende i meget alvorlige problemer for så vidt angår de handicappede.

Mikkel Warming (Ø): Jeg har forstået på Martin Geertsen, at nu kom der en repræsentant for det friske gammeldags, eller hvordan det nu var det hang sammen.

Et eller andet sted har Martin Geertsen vel ret, fordi er jeg sikker på, at Martin Geertsen og vel desværre også en del i Den Socialdemokratiske Gruppe mener, at det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

gammeldags dyder at slås for ordentlige arbejdsvilkår og slås for arbejdspladsdemokrati og slås for solidaritet i samfundet, solidaritet med de svageste, ikke bare tænke i flotte termer, i smukke fraser, men også tænke i praktisk at give de mennesker, der har det svagest, et løft. Jeg er ret sikker på, at sådan nogle ting mener Martin Geertsen er gammeldags.

Det er også rigtigt, at det at samarbejde med partier, der slås for solidaritet og ordentlige arbejdsvilkår, er et frisk pust i denne by i forhold til, hvad der er sket de sidste par år. Så Martin Geertsen har vel et eller andet sted ret, det skal jeg da ikke benægte.

For de sidste 2 budgetår har været kulsorte, hvor vi har oplevet Kramer og Pind hånd i hånd føre politik, som har haft mange flotte ord om det nye København, rigtig mange flotte ord, og glittede pjecer og værdigrundlag mig her og der og alle vegne. Men hvor man samtidig har skåret servicen til benet rundtomkring, hvor man fører trafikpolitik grundlæggende for bilisterne, boligpolitik for andre mennesker end dem, der bor i byen, hvor man har gennemført nedskæringer, som f.eks. ender med den situation, der har været på de københavnske fritidshjem her i det sidste stykke tid, hvor man for et i budgetsammenhæng meget lille beløb står i en situation, hvor man ville ødelægge arbejdsvilkårene for en række mennesker, hvor man sætter nogle børns vilkår på spil.

Det har så medført, forståeligt, strejker, protester fra de ansatte, opbakning fra forældrene til de børn, det ville gå ud over. Den kamp ser gud ske tak og lov stort set ud til at være vundet. De borgerlige har tabt, det bærer deres indlæg i aften præg af. Det er de sure over. Pædagogerne, forældrene og i sidste instans børnene har vundet. Det er vi glade for.

Så hørte vi tidligere Københavns svar på Newt Gingrich, nemlig Søren Pind, stå heroppe og være forstående og tilgivende og i øvrigt tale om ting, han ikke havde forstand på. F.eks. sagde Søren Pind, at det, der skete på Christiansborg, var en omfordeling, fordi regeringen og venstrefløjen er gået sammen om en ældrepakke, en omfordeling fra de svage til de rige, eller hvordan det nu var det kom ud.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Se, så ville det have klædt Søren Pind at læse den tekst, der er tale om, den ældre pakke, der er, hvor det faktisk er de svageste. De fattigste pensionister får et ordentligt løft i forhold til varmemhjælp, i forhold til personlige tillæg, som faktisk kan mærkes for de mennesker, som har de behov, hvor alle overførselsindkomster bliver forhøjet, så den skatteforhøjelse, der er tale om, ikke rammer dem.

Og sådan kunne man blive ved, en god lille pakke, som er omfordeling fra primært mellem- og topindkomster til specielt de svageste pensionister. Det bliver så i Søren Pinds mund til, at det er noget skidt. Det er da klart, det er noget skidt, hvis man mener, at de svageste ikke skal have noget, og at de rige skal have mere.

Samme mangel på virkelighedsfølelse har vel også båret de borgerliges budgetudspil. Jeg må sige, at når man regner med, at man sådan kan plukke, jeg ved ikke, 200 mill. kr. ud af himlen ved lige at spare på nogle indkøb og på den måde finansiere det, man gerne vil, så er man et eller andet sted lidt langt ude. Fordi, og det burde man vide, den eneste måde, de penge kan hentes ind på, er ved at lave nogle meget, meget grove grønthøstere gennem alle forvaltninger. Det er den eneste måde, man kan få en besparelse her og nu.

Hvis man vil det, så er det det, man skal sige, at man mener, der skal skæres, og så må gevinsten komme senere, for der kan sikkert spares nogle penge på indkøb, det tror jeg da, vi alle sammen er enige om. Men vi ved også, at gøres det her og nu, så er det voldsomme nedskæringer rundt omkring i kommunen, der bliver konsekvensen. Det er stort set lige så fantasifuldt, som, undskyld jeg siger det, SF, der også lige plukkede nogle hundrede millioner kroner ud af himlen ved sådan at skrue på nogle provenuier og nogle skatteindtægter. Der var der ikke meget idé i.

Nu vil jeg vende mig lidt til nogle af de ting, der faktisk skal stemmes om senere på aftenen, og det handler primært om hensigtserklæringerne.

Det er sådan, at selv om jeg nogle gange har svært ved at tro det, så er det muligt at lave en dårligere, strammere og mere reaktionær byfornyelsespolitik, end flertallet fører i København, ikke mindst når Boligministeriet bliver involveret.

Det er sådan, at Boligministeriet jo har foreslået i forbindelse med finansloven at spare 200 mill. kr. på byfornyelsen primært gennem en ny lov, som så småt begynder at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

tegne sig, som skal stramme op på brugen af midler. Det er en lov, som har nogle ganske interessante konsekvenser, nemlig bl.a., og det er her hovedparten af besparelsen ligger, at man ikke længere kan få støtte til forbedringsarbejder i andelsboligforeninger, kun den ejerform hives ud.

Det er det altså sådan, at det rammer selvfølgelig andelsforeningerne, det rammer især Københavns Kommune, som har en meget stor portion af andelsforeninger i gamle bygninger, der har brug for byfornyelse. Derfor har vi i Enhedslisten foreslået, at Borgerrepræsentationen vedtager om ikke andet så dog at henvende sig til regeringen og sige: Kunne I ikke lige se på det her én gang til? Kunne I ikke lige overveje, om det nu er så fantastisk fornuftigt?

Jeg vil faktisk godt opfordre til, at man stemmer for, fordi man som sagt, selv om det nogle gange har været svært for mig at tro, så er det muligt at lave ringere byfornyelse end den, der foregår i København.

En anden ting er de hensigtsklæringer, som er stillet af både Dansk Folkeparti og SF, om ungdomsboligbyggeri. Man har strøet sådan en 17-20 mill. kr. ud i hensigtsklæringer i øvrigt, hvilket vist er lidt mærkeligt, men det skal jeg så ikke blande mig i, om, at der skal bygges ungdomsboliger. Det er sådan i størrelsesordenen 200-235 ungdomsboliger, der kunne blive tale om.

Det lyder meget besnærende, men det ville være rart at vide – hvis der var nogen fra SF eller Dansk Folkeparti, der kunne tænke sig at svare på de spørgsmål – hvor, hvordan. Er det huludfyldning i forhold til ungdomsboligbyggeri, vi taler om, fordi det kender vi jo godt, det var det, vi havde i midten af 1990'erne, og det blev meget dyrt? Det var let 2.500, 3.500 og 4.000 kr., det kostede om måneden. Det var en af grundene til, at Borgerrepræsentationen besluttede at lade være at bygge flere. Er det et helt kollegiebyggeri, eller hvad er det egentlig?

Hvis vi skal kunne stemme for det der, så kræver det i hvert fald, at vi får lidt klarere besked om, hvad det er.

Så til sidst vil jeg godt vende tilbage til Martin Geertsen, som i sin indledning begyndte, meget korrekt, at opremse dele af det rædselskatalog, som han, Søren Pind og Jens Kramer har gennemført i København de sidste par år. Det er fuldstændig rigtigt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Dette budget vil ikke, uanset om der kommer en stemmeaftale senere på aftenen eller ej, rette det op.

Det kan måske være et budget, som bremser nedskæringerne, som giver et socialt løft til de svageste. Det vil vi slås for fra denne talerstol i aften under afstemningerne og de forhandlinger, der ligger imellem de to ting. Men der forestår stadig et opgør, det kommer til kommunevalget, der hedder: Hvilken vej skal byen gå? Dette budget ændrer ikke byens kurs. Det synes jeg er trist. Det kan vi forhåbentlig gøre næste år, eller måske mere sandsynligt: Efter næste valg.

Karen Hækkerup (A): BR-København er for stor, sådan lød argumentet i debatten om bydele eller ej i sidste måned. Der er for langt fra forældre og fra skoler, fra fritidshjem og ind til Rådhuset, det blev der sagt. Jeg synes ikke nødvendigvis, at det er sandt. Jeg synes godt, at man kan ændre nogle ting, som gør, at det ikke kan være sandt.

Vi får ikke bydele i København, men derfor kan vi godt se på, om den måde, vi vedtager beslutninger på, og det demokrati, vi har, ikke kunne gøres bedre. Vi er allerede gået fra magistratsstyre til udvalgsstyre, og selv om jeg ikke var her tidligere, før udvalgsstyret blev indført, så er det alligevel tydeligt nok at forstå, at det er en klar forbedring. Vi kan sætte pilen endnu videre og sige, vi vil gerne gå fra udvalgsstyre til øget selvstyre.

Vi synes i Socialdemokratiet, at samtænkningen er en rigtig idé. Vi tror på ideen om, at forældre til børn i indskolingen og dermed forældre til børn på fritidshjem vil vælge, at de voksne, der varetager deres børns pasning og læring, skal samarbejde også om morgenpasningen.

For at videreføre tankespindet om demokratimodellen før, så synes jeg, det er en rigtig løsning, der er kommet nu, at man lægger større indflydelse ud, at man siger, BR-København er ikke nødvendigvis for stor, fordi vi sidder ikke på Rådhuset for at holde på magten, vi sidder på Rådhuset for at skabe rammer, som kan give gode lokale løsninger.

Vi har hele tiden sagt, at vi gerne ville det lokale. Vi har hele tiden sagt, at vi gerne ville opretholde fuldtidsstillingerne, og vi har faktisk aldrig nogen sinde villet lukke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

»fritteren«. Men jeg vil godt beklage, at vi øjensynligt ikke har været gode nok til at få vores budskab ud, men det er ikke, fordi vi ikke har prøvet.

Vi har hele tiden ønsket udvikling inden for samarbejdet mellem skole og fritidshjem. Vi har i Socialdemokratiet nu fremlagt vores forslag til udvikling af samarbejdet, og jeg tror på, at det forslag vil nyde stor fremme og være udgangspunkt for en proces, der ikke bare vil øge forældrenes demokratiske indflydelse på deres børns hverdag, men også være en dynamo for udvikling, samtænkning, det, som vi hele tiden har ønsket.

Børn og forældre har betalt prisen for de sidste ugers konflikt. Børn og forældre har skullet arrangere deres hverdag dag for dag. Vi har ikke i Socialdemokratiet været så optaget af vores vælgerproblem, som det blev sagt, som vi har været optaget af københavnernes pasningsproblem.

Vi synes ikke, som Morten Kabell sagde, at det har været en hamrende god konflikt. Vi synes, det har været en ulykkelig konflikt, som har belastet hverdagen for de børn, der har været berørt. Nu ser konflikten ud til at være overstået, og nu ser vi fremad. Nu er konflikten nået til vejs ende, og det glæder os usigeligt. Vi håber meget, at vores forslag, som vi har fremlagt i dag, vil føre til ro på fritidshjemmene, ro til at udvikle og ro til at samarbejde, og vi glæder os til at se, hvor frugtbart samarbejdet mellem forældre og lærere og pædagoger vil blive, for vi tror på det.

En kommentar til borgmester Per Bregengaard, som kommenterede antallet af institutioner: I det papir, vi har fremlagt, er de 8 inkluderet.

Marie Jeppesen (Ø): Det har været en anderledes budgetforhandlingsproces, vi har været vidner til i år i forhold til de foregående år i denne forsamling, og det er ikke lykkedes for Socialdemokratiet at indgå et samlet forlig endnu.

Der har været langvarige protester over forslaget på uddannelses- og ungdomsområdet i forhold til pædagogerne. I år har det ikke ramt familie- og arbejdsmarkedsområdet så hårdt som sidste år, da der kom en 4 pct.s besparelse på daginstitutionerne ud af forliget. Enhedslisten havde gerne set, at der var sket en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

tilbageførsel af pengene til området, hvad der i kampens hede ikke har været realistisk, desværre.

Enhedslisten går også ind for pasningsgaranti for børn. Det er dog vigtigt for os, at det er kvalitativ og ikke kvantitativ pasning. Vi bryder os ikke om private pasningsordninger bestående af tilskud, så børnefamilierne selv kan ansætte en ung pige til at varetage opgaven. Pasning af børn anser vi for en offentlig opgave, hvad forældrene da også har udtalt, at de ønsker, det skal være.

Ved sidste års budgetforlig forsøgte de borgerlige jo at åbne for udlicitering på bl.a. daginstitutionsområdet. Heldigvis kan man sige, at aktionen ikke lykkedes særlig godt. Det er indtil videre lykkedes at få én privat institution etableret, den er ikke engang helt oprettet endnu, i Københavns Kommune. Ellers har de private ikke kunnet fremskaffe byggegrunde.

Der skal også være kvalificeret og uddannet personale i institutionerne, og de fysiske rammer skal være i orden. Det betyder, at der skal være gode indendørs og udendørs faciliteter for børnene og for de voksne, mulighed for via gode normeringer at sætte nogle pædagogiske rammer op for børnene og familierne. Vi ønsker forskellighed i institutionerne, men grundlaget skal være i orden.

Det betyder, at der skal tænkes kreativt. København er fysisk set en udbygget by. Der er dog områder, f.eks. på havnen, som udbygges voldsomt i disse år, men disse områder skal åbenbart forbeholdes de rige og de smukke. Det er øjensynligt ikke børnefamilierne. Der er ikke planlagt en eneste daginstitution i området.

Socialdemokratiet har foreslået at afsætte 85 mill. kr. ekstra til pladsgaranti til børn. Dybest set ville jeg ønske, jeg kunne støtte deres forslag. Jeg tror bare ikke med den politik, som Socialdemokratiet i øvrigt fører på byplanområdet, at det er realistisk at skaffe den fysiske udbygningsmulighed til at bruge pengene.

Derfor er vi i Enhedslisten lidt mere beskedne på området. Men vi vil gerne tage initiativ til, at der i løbet af de kommende måneder kan udarbejdes en udbygningsplan for daginstitutionsområdet, en plan, der må realiseres i samarbejde med Bygge- og Teknikudvalget og Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Samarbejdet kan egentlig lige så godt udvides til at omhandle institutionsbyggeri generelt, fordi det er de samme problemer som på daginstitutionsområdet. Det er ikke de rige københavnere, der har behov for institutionsbyggeri. Måske går det derfor så trægt med at få etableret disse tilbud, til trods for at mange københavnere har behovet, og kommunen ville spare penge ved at etablere pladser til vores handicappede, vores psykisk syge, vores hjemløse osv. i vores eget regi frem for at købe os fra problemet i andre amter og kommuner.

Enhedslisten har som den eneste gruppe foreslået at afsætte penge til forbedringer på lokalcentrene. Pengene må gerne fordeles, så også handicapcentre og centre for stofafhængige kan tilgodeses.

Så har vi faktisk været temmelig beskedne ved at bede om 20 mill. kr. Det er ikke ret meget mere end et par stillinger i hvert center. Alle centrene er overbebyrdet af arbejde, og ikke mindst i hjemmeplejen for under 67-årige har det stået skralt til på det sidste.

Nu ribbes centrene ved ikke at kunne besætte ledige stillinger inden for andre faggrupper end hjemmeplejen for at skaffe lønkroner til området. Det er overhovedet ikke en holdbar situation for borgerne, at deres sager ikke kan behandles. Ventetiderne på en samtale med ens sagsbehandler er for lange, og udbetalingerne af ydelser trækkes i langdrag på grund af alt for få ressourcer på området. Det kan vi ikke være bekendt at byde københavnere. Vi mener også her, at et serviceløft over for handicapgrupperne vil kunne tilgodeses.

Jeg tror, at vores ry i Enhedslisten er, at vi gerne vil bruge penge. Vi gør det, fordi vi gerne vil yde en ordentlig og en bedre service over for borgerne.

Ét sted mener vi dog, at det ikke er nødvendigt at afsætte flere penge for at serviceforbedre, og det er på aktiveringsområdet. Her foreslår vi faktisk en nedskæring eller en besparelse. Vi gør det på baggrund af et mindreforbrug på 46 mill. kr. i Center for Aktivering og Beskæftigelse i 1999.

Pengene blev i denne omgang brugt til at lukke et hul på børneanbringelsesområdet, men vi mener ikke, at overbudgettering behøver at finde sted. Dertil kommer, at vi i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har behandlet en sag i forbindelse med renovering

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

af Brune Kødby, et aktiveringsprojekt, som er overgået til at blive lavet af ordinær arbejdskraft, idet der ikke findes kvalificerede ledige til at varetage opgaven.

Se, det er jo enhedslistepolitik, som vi allerbedst kan lide den: Ordinært arbejde til befolkningen frem for at tvinge borgerne ud i projekter for at agere løntrykkere på arbejdsmarkedet. Lad os skabe reelt arbejde, gerne via servicejob, for over 48-årige, men også for alle andre grupper uden for arbejdsmarkedet.

Vi har et lillebitte krav, som er vigtigt for os i Enhedslisten: 3,4 mill. kr. til at oprette en tolketelefon. Det er svært at give små daglige beskeder til folk, der ikke forstår dansk. For at afhjælpe problemet vil vi gerne genoprette tolketelefonen. En kort opringning vil lette livet og samtalen i en del daginstitutioner og lokalcentre.

På anbringelsesområdet har vi i København massive problemer og en budgetoverskridelse, ikke i dimensioner som Sundheds- og Omsorgsudvalgets. Vores forvaltning var da så vågen, at det blev opdaget i tide. Så havde vi jo muligheden for at klare problemet inden for udvalgets eget budget, idet CAB jo netop havde et overskud.

Enhedslisten mener dog, at området skal styrkes ved tilførsel af midler. Det er i allerhøjeste grad svigt af de svageste grupper, hvis vi ikke kan anbringe børn eller sætte hjælpeforanstaltninger i gang i øvrigt. Parallelanbringelse, som SF foreslår, er rigtig udmærket. Jeg mener også, at det er vigtigt at styrke forældrene i deres forælderrolle og på den måde få familien på rette vej igen.

Egentlig mener jeg, at vi er meget beskedne i Enhedslisten i år. Vi ønsker serviceforbedringer for københavnernes, også for de fattige københavnere, og især for de grupper, der frekventerer de lokale centre.

Ole Hentzen (C): Der var en gammel revysanger, som havde en vise, der sagde: Hvad laver de i banken efter 3? Man kunne egentlig stille det samme spørgsmål til de her pædagoger på fritidshjemmene: Hvad laver de egentlig mellem kl. 8 og kl. 13, for der er ingen børn?

Jeg har hørt om et sidste grotesk eksempel, da man har spurgt de respektive institutioner, hvor man var så forhippet på fra skoleområdet egentlig at ville lave en børnehaveklasse på Vanløse Skole. Der fandtes sådan set også et lokale, som var

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

fremragende til det størrelsesmæssigt og det hele, og der var sådan set ikke nogen børn, fordi det var jo sådan set til fritidsklubben, og de skulle jo først komme egentlig, når de var færdige med at gå i skole. Der var sådan set børnehaveklassen egentlig også færdig, så hvad var mere naturligt, end at der skete en vis samordning?

Men næh, det lokale kunne sandelig ikke bruges, for det blev brugt af pædagogerne, og det blev brugt hver dag af pædagogerne, til at planlægge i, venner. Det vil nok blive forfulgt ad anden vej, fordi det ligner jo en klar obstruktion, at man er nødsaget til at bruge et par hundred tusinde for at indrette et andet lokale til en børnehaveklasse uden at kunne benytte det, der rent faktisk var dertil.

Men det giver ligesom lidt stof til eftertanke, for hvad gør egentlig de der stakkels pædagoger i vuggestuerne og i børnehaverne, for de er faktisk belemret med børn hele dagen? Jeg synes, det er lidt, hvad skal vi sige, forkert, at de aldrig får lov til egentlig at have fred for de der børn, så de også kunne planlægge. Det næste, vi vel får på halsen, er en sag via Ombudsmanden om, at der sker forskelsbehandling af pædagogerne her i København. Der er nogle, der får lov til at planlægge i fred og ro uden at have børn omkring sig, og så er der dem, der bliver nødsaget til at gøre det, mens der er de børn, som jo altså skaber forstyrrelse i planlægningen.

Det er egentlig lidt tankevækkende, at jeg tror, vi er nødsaget til, når vi nu diskuterer at få demokratiseret byen noget mere, at lægge mere magt ud til bestyrelserne, fordi det er jo en klar opfattelse, at forældrene bliver taget som gidsler af disse pædagoger, som har så meget tid til at planlægge.

Det er klart, at et af de magtinstrumenter, man kan udstyre en bestyrelse med, er selvfølgelig noget økonomi, men derudover er det ansættelsesretten og herunder også fyringsretten. Det kunne godt være, vores institutioner kom til at se noget anderledes ud, hvis forældrebestyrelserne, som jo skal vælges demokratisk blandt dem, der har børn i institutionerne, rent faktisk får en ansættelsesret og en fyringsret. Så kunne det være, at dagligdagen kom til at foregå lidt mere på børnenes præmisser frem for på pædagogernes.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Winnie Berndtson ... Lars Hutters må gerne trykke sig ind igen, fordi nu går vi til anden runde ... Jamen Lars Hutters havde ikke lov at have ordet i første runde, fordi Lars Hutters allerede havde haft ordet som budgetordfører.

Winnie Berndtson (A): Om forløbet og processen, som jeg jo ikke har været sådan en meget aktiv del af, men været ude på sidelinjen af, vil jeg sige tak fordi I gad, for jeg tror, det er det, vi bliver bedømt på, det er derfor, vi er her.

Jeg vil sige tak til SF og Enhedslisten, men jeg vil i virkeligheden også sige tak til alle de andre partier, som i hvert fald heroppefra tilkendegiver, at de hele tiden har budt sig til, og alle har hele tiden villet være med for at finde det forlig, der kunne få det her til at gå op i en højere enhed.

Det er vel dybest set også det, københavnernes forventer, at vi bruger tiden og også den sidste tid og såmænd også under mødet i aften, hvis det er det, der skal til, for at få tingene til at gå op i en højere enhed. Fordi uanset hvordan vi vender og drejer det, så bliver de områder, som vi alle sammen ønsker at prioritere, kun prioriteret, hvis der kan findes et flertal også for finansieringen.

Så uanset at der er nogle, der har været heroppe og sige, at det er dog absurd teater og alle de andre betegnelser, det har fået, så opfatter jeg det dybest set som det, vi er sat i verden for som politikere herinde, nemlig til det sidste at forsøge at finde løsningerne sammen herinde, så vi kan gennemføre det, som vi jo dybest set denne gang er meget enige om er det, københavnernes har behov for.

Det ville jo være helt ude i skoven, at vi har lavet ændringsforslag, som stort set er identiske, men ingenting bliver vedtaget, og der sker ingen forbedringer, fordi det ikke kunne lade sig gøre at blive enige om en finansiering. Så jeg synes ikke, man skal beklage det, men jeg synes, man skal lade det være en lære til efterfølgende budgetforhandlinger, at man bliver ved til det sidste og forsøger at få tingene til at nå sammen.

Martin Geertsen – som er udenfor, men lad mig nu bare stille mine spørgsmål alligevel – ville jeg faktisk gerne have spurgt, hvor det er på sundheds- og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

omsorgsområdet, som han jo kender meget godt, at vi skal finde 40 mill. kr. på besparelser i indkøb og på udbud. Fordi hvis Martin Geertsens plan ikke kan gennemføres, og jeg skal ikke gøre mig klog på, om den kunne eller ej, men hvis den ikke kan gennemføres, hvad er det så for en drift på ældreområdet, vi kan undvære? Konsekvensen af, at man ikke kan finde de 40 mill. kr. i Martin Geertsens forslag, er, at vi skal finde dem i drift på ældreområdet.

Martin Geertsen siger heroppefra, at de sidder der stadig væk. Når Socialdemokraterne kommer til fornuft og vender tilbage til det stabile og det sikre, så sidder Venstre og venter. Men jeg synes, at den måde, som Venstre denne gang har valgt at fremlægge deres budgetforslag på med den finansiering, de har valgt, ikke tyder specielt meget på, at det hverken er særlig stabilt eller særlig sikkert at lave aftaler med dem.

Når Martin Geertsen heroppefra siger, at de har nærmest ligget ude foran overborgmesterens dør, men han smed dem væk fra dørmatten, så kunne jeg godt tænke mig at vide helt præcist, hvad det er mine forhandlere ikke har villet forhandle med Venstre om. Jeg er godt klar over, at vi ikke kunne blive enige om det med indkøbsordningen, fordi vi tror ikke på det. Men hvad er det så, Venstre ville forhandle om? For det handler jo ikke om forslagene. De forbedringer vi vil, er vi jo enige om. Så det handler om finansiering. Hvad er det, Venstre har at byde på på den finansiering ud over indkøbsordningen? For hvis ikke der er andet, jamen så har Venstre selv valgt, at de ikke er en del af nogen aftale.

På familie- og arbejdsmarkedsområdet beder Martin Geertsen os være opmærksomme på, at man faktisk i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har diskuteret problemstillingen omkring hjemmehjælp til dem, der er under 67 år, altså til de handicappede, som også modtager hjemmehjælp, som er under 67 år og derfor ikke er på sundheds- og omsorgsområdet, men ligger i familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen.

Jeg vil sige, det er utrolig ærgerligt, at det kommer frem nu, at vi skal stå og diskutere det her på denne måde, fordi den demografiske udvikling har jo været kendt,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

og man kan sige, det er jo ærgerligt, hvis det først er gået op for udvalget nu, at det rent faktisk er et kæmpeproblem, fordi det har jo også de tidligere år været et problem.

Når Martin Geertsen står heroppe og beder om hjælp til, at man løser den problemstilling fra familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen, så vil jeg ikke lade det være usagt, at det er vi faktisk også nogle i Den Socialdemokratiske Gruppe, som ønsker, om ikke hele gruppen, der ønsker det. Men det er ret umuligt at stå heroppe på nuværende tidspunkt og få det til at gå op i en højere enhed, når der ikke har været mulighed for at indarbejde det.

Det kan i hvert fald aldrig nogen sinde blive med Martin Geertsens hjælp, at vi løser den problemstilling. Han må godt bede, og han må godt appellere, men han har selv sat sig uden for den mulighed at tilgodese dette område ved ikke at gå mere konstruktivt ind i forhandlingerne.

Så vil jeg sige en stemmeforklaring omkring nogle hensigtserklæringer, som berører sundheds- og omsorgsområdet, og det er hensigtserklæringer stillet af Dansk Folkeparti. Det er dem, der hedder H 29, H 30 og H 31.

H 29 handler om de lovpligtige hjemmebesøg hos de ældre. Der vil jeg gerne sige, at det må være en total misforståelse af teksten, at den hensigtserklæring er kommet ind i det her program. Det med at 70 pct. skal modtage et besøg, er jo ikke skrevet ind, fordi vi vil udelukke 30 pct. Alle ældre får tilbuddet, og det er også et ønske, at alle ældre tager imod det tilbud.

Men nu er det jo ikke sådan, at vi vil tvinge nogen ind ad døren hos nogle, der rent faktisk har modtaget et tilbud, og som de har valgt at sige nej tak til, det har de ikke behov for. Men når vi har skrevet de 70 pct. i teksten, så er det fordi vi ønsker et tilbud, som så mange som overhovedet muligt tager imod. Vi synes, at procenter, der ligger nede omkring 1/3, måske tyder på, at det tilbud, kommunen giver, rent faktisk ikke særlig meget matcher de ældres behov, fordi vi tror faktisk, der er flere, der har brug for det, og som også ville tage imod det, hvis vi fik strikket en ordning sammen, der kunne matche det, de ældre har behov for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 12. oktober 2000

Så de 70 pct. handler ikke om at udelukke de 30 pct. Det handler rent faktisk om at lave en ordning i kommunen, som sikrer, at mindst 70 pct. siger ja tak til det tilbud, som alle får.

Så derfor synes vi dybest set, at man burde trække det ændringsforslag, fordi det faktisk er en total misforståelse af, hvad det rent faktisk handler om. Det er ikke noget nyt, det er jo noget, der findes.

Til H 30 om hospice vil jeg også sige, at den 2 mill. kr.s forsøgspulje, vi har besluttet på det her område, gælder alle. Det gælder ikke kun folk, der kommer fra hospitalet. De 2 mill. kr., vi har afsat til tilskud, gælder alle, så dette må også være en misforståelse.

Når det drejer sig om H 31, besøgsvenner, så er det sådan, at de organisationer, der er nævnt, i øjeblikket er med, når det handler om Sundheds- og Omsorgsudvalgets område, men faktisk også er med, når det handler om Kontaktudvalget for det Frivillige Sociale Arbejde og de midler, som her bliver uddelt, de, der hedder § 115-midler. Også her støtter man faktisk omkring besøgsvenner.

Det kan godt være, det ikke er nok, men at lave en hensigtserklæring, der ser ud, som om de her organisationer faktisk slet ikke er med på banen, er i hvert fald en fejlopfattelse af, hvordan det rent faktisk forholder sig her i kommunen, men også af, hvordan de organisationer rent faktisk opfatter sig selv, fordi de er faktisk en aktiv del af det i samspil med kommunen.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til anden runde, og det er Lars Hutters.

Lars Hutters (L): Jeg kan være enig med Winnie Berndtson i, at det havde været rigtigt, at de partier, som har en lang række fælleslignende forslag, havde fået det drøftet grundigt igennem, og der var en samlet indstilling fra de pågældende partier her til Borgerrepræsentationen. Jeg vil oven i købet tilføje: I så god tid, så alle borgerrepræsentationsmedlemmer var bekendt med det, og offentligheden var kendt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

med det, og det var kendt, hvilke virkninger det fik med hensyn til en mulig skatteforhøjelse.

Det kan selvfølgelig også være meget rigtigt, når det så ikke er lykkedes, at man stadig væk forhandler om det, ingen som helst tvivl om det, men det er ikke det mest hensigtsmæssige, der er jeg uenig med Winnie Berndtson.

Jeg stillede en lang række spørgsmål til Socialdemokratiet, til overborgmesteren og til den politiske ordfører.

Allerførst synes jeg rent faktisk, at man skylder fra Socialdemokratiets side at give en forklaring på, hvorfor skatteforhøjelsen er nødvendig. Nu er den politiske ordfører for Socialdemokratiet ikke til stede i salen, men det er gruppeformanden, Johannes Nymark, fra Socialdemokratiet, som i dagens avis i Politiken i Kommentaren anfører, at Socialdemokratiet ønsker en skatteforhøjelse for at få serviceforbedringer. Det står ordret i dagens avis. Det går jeg ud fra har dækning i Den Socialdemokratiske Gruppe. Jeg anmodede om, at man punkt for punkt angav, hvor den serviceforbedring ville komme, hvis københavnere fik en skattestigning.

Denne systematiske gennemgang er ikke kommet. Overborgmesteren sagde i sit svar på sin vis rimelig ærligt, at der sådan set ikke var tale om en serviceforbedring, men at det var en dækning af det permanent løbende underskud på sundheds- og omsorgsområdet.

Nu ser jeg, at gruppeformand Johannes Nymark er til stede i salen, så derfor vil jeg gerne bede Johannes Nymark om at komme op på talerstolen og gennemgå den kommentar, der er i Politiken i dag, hvor der er tale om serviceforbedringer, hvis der skal være skattestigninger. Er det, Johannes Nymark skriver for Socialdemokratiet i Politiken i dag, det, som Socialdemokratiet mener, og så vil vi gerne have at vide, hvor er de serviceforbedringer henne? Jeg tror ikke, der er nogen i aften, der endnu har kunnet se, at hvis vi får skattestigninger, så kommer der altså serviceforbedringer. Eller er det sådan, som overborgmesteren i nogle enkelte sætninger i et forsøg på et svar krøb tilbage og erkendte, at det var for at dække det socialdemokratiske borgmesterområde på sundheds- og omsorgsområdet?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Hvis det er det sidste, så synes jeg, det vil være mest ærligt, at Socialdemokraterne helt åbent i aften siger, at det er det altså ikke, det er simpelt hen for at holde en balance, og efterfølgende skriver en ny kommentar i Politiken og for min skyld også gerne i de andre aviser, så man ikke fører københavnernes bag lyset. Det er jo sandt, der er ikke serviceforbedringer i det her. Det er for at undgå, at man skal komme i en lignende situation, som jeg gennemgik i mit første indlæg, at Borgerrepræsentationen hele tiden må konstatere, at der er ubalance, at der er underskud på sundheds- og omsorgsområdet, og som måske kan føre, hvis man bliver lige så vild, som man var i flertallet, endnu en gang fyring af en uforskyldt sundhedsdirektør.

For det andet sagde overborgmesteren, at hvis man ikke gennemførte skatteforhøjelserne, og specielt hvis ikke man gennemførte forbedringer af økonomien i HS, så var det som at skyde sig selv i foden. Altså jeg vil faktisk sige, at hvis man følger Socialdemokratiets forslag om, at man kortslutter budgetproceduren i HS, at man ikke følger den normale budgetprocedure i HS, men allerede uden egentlig at have regnet ordentligt på det, uden at have gennemført de nødvendige forhandlinger, i aften i hensigtserklæringerne erklærer, at nu skal skatteforhøjelserne bruges til at forbedre HS' økonomi.

Fordi jeg vil da godt bede om en forklaring fra Socialdemokratiets side: Hvorfor skal vi ikke følge den normale procedure for HS' budget, og det vil sige, at vi først undersøger tingene og kommer frem med budgetforslag i det kommende år? Jeg synes da i allerhøjeste grad det er at skyde sig selv i foden at koble regeringens ansvar væk.

Ikke mindst Socialdemokraterne bør da være utrolig meget opmærksom på, at der i øjeblikket forhandles en finanslov, som også omhandler sygehusområdet, hvor man har en mulighed for, hvis det samarbejde omkring finansloven mellem regeringen, Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten er en fantastisk stor mulighed for at komme ind og præge finansloven og få sat den nødvendige økonomi af fra regeringens side, som har en tåmhøj forpligtelse.

Hvorfor er det ikke det, vi skal, hvorfor skal vi ikke gå den vej? Hvorfor skal man allerede i aften skyde sig selv i foden og lade københavnernes betale hele den kæmpestore økonomiske ubalance omkring HS? Det vil jeg gerne bede – nå, nu

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

forsvandt den politiske ordfører, jeg kan se, borgmester Peter Martinussen sidder ovre på sin bænk der. Kan vi få borgmesteren op på talerstolen og komme med en forklaring på, hvorfor vi ikke skal have en politisk aktion, nu når det er så nødvendigt at gøre noget ved HS' økonomi i det kommende år, og hvor der er en fantastisk politisk mulighed for at få regeringens ansvar placeret igennem finansloven. Hvorfor skal vi ikke det? Er de politisk fuldstændig talentløse i Socialdemokratiet? Det vil jeg gerne bede om en forklaring på.

Jeg fik desværre heller ikke nogen forklaring på, hvorfor det er nødvendigt med strejker for at blive hørt herinde af Socialdemokratiet, af overborgmesteren på Rådhuset. Det er jo rigtigt, hvad der er blevet sagt fra flere, det er meget omkostningsfyldt at skulle føre en strejke, det har ikke været morsomt for de børn, som har mistet muligheden for at være på fritidshjem. Det har ikke været morsomt for de forældre, som har været hængt op på det her. Det har ikke været morsomt for pædagogerne og vil ikke være det i lang tid fremover økonomisk at skulle bøde for den stjerneklare nødvendighed for at få afværget en forringelse på fritidsområdet.

Det havde været mere rimeligt, om man havde fulgt den måde, folkestyret fungerer på, og havde erkendt, hvordan og hvorledes det hænger sammen. Fordi det er vel sådan, at når Socialdemokraterne stemmer for det i aften, så er det vel fordi de synes, det er rigtigt? Skal det ikke forstås på den måde, at man pludselig har set, hvad det er der er rigtigt? Hvorfor skulle det så være nødvendigt med en strejke? Hvorfor er det en strejke, der kan skabe politisk klarhed hos Socialdemokraterne?

Og som jeg tidligere har spurgt om i aften: For at få forhindret, at plejehjem lukker, hvor de ældre og ældrerådene tigger og beder om, at man lader være med at lukke plejehjemmene, skal der også strejke til på det område?

Jeg ser, at borgmester Peter Martinussen, der har ansvaret på det område, sidder derovre. Jeg vil godt bede borgmester Peter Martinussen om at komme frem på talerstolen og fortælle, om det er nødvendigt med strejker på plejehjemsområdet, på plejeområdet, på hjemmehjælpsområdet, for at Socialdemokraterne kan forstå det, som tallene i sig selv siger. Det vil jeg godt bede om. Det har jo trods alt noget at gøre med, hvordan Borgerrepræsentationen og folkestyret fungerer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Jeg synes i det hele taget, at den rolle og den måde, som Socialdemokratiet har fungeret på i oplægget til den her budgetvedtagelse i Borgerrepræsentationen, på ingen som helst måde er politisk troværdig. Jeg tror, der er mange borgere ude i København, der undrer sig over, hvad det er der sker, at det skal være nødvendigt med strejker, før Socialdemokratiet fatter, hvad det er der sker, og at man ikke reelt forsøger at få forhandlet igennem, så man har et politisk flertal for noget, der er så fantastisk vigtigt som et budget. Det virker absolut ikke politisk troværdigt.

Jeg må med beklagelse konstatere, at jeg har hørt mange røster ude omkring i byen, der spørger, om denne her by bliver ledet på den rigtige måde. Det er ikke politisk troværdigt. Overborgmesteren sagde selv, at der er valgkamp. Bevar mig vel, men hvorfor kan vi så ikke få valget nu? Hvorfor skal vi igennem et helt år, hvor vi har Borgerrepræsentationen ledet af Socialdemokratiet, som ikke er politisk troværdigt? Ville det ikke være bedre, at vi gik ud, fik rensset luften? Ville det ikke være rigtigt?

Det kan da også godt være, at det skal være, som jeg også var inde på i mit første indlæg, at hvis der skal være politisk troværdighed, og der skal skabes samlede politiske perspektiver, så må vi, der hele vejen igennem har set, hvad det er der er nødvendigt, forsøge at få skabt et flertal herinde i Borgerrepræsentationen med en alternativ politisk ledelse til det, vi har i øjeblikket, fordi det ikke er troværdigt.

Jeg tvivler på f.eks., at vi på det krav om at komme op og fortælle, om der kommer serviceforbedringer ved skatteforhøjelser, overhovedet får noget som helst svar fra Socialdemokratiet. Det viser også den manglende politiske troværdighed. Jeg tvivler på, at vi får noget som helst politisk svar på, hvorfor strejker skal være nødvendige for at få de rigtige ting igennem i Borgerrepræsentationen. Det tvivler jeg på. Det viser deres helt eventyrligt gennemførte politiske utroværdighed, og det skal jeg stærkt beklage.

A. Benhaddou (D): Jeg kom til at lægge det sidste stykke papir fra mig ved min første tale om de hensigtserklæringer, hvor CD vil stemme for SF's 2 hensigtserklæringer. Det har jeg fundet nu.

Det drejer sig om oprettelsen af det uafhængige team, som skal se på tvangsfjernelser af børn med anden etnisk baggrund end dansk. Jeg synes, egentlig hele

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Borgerrepræsentationen belært af netop sagen omkring Nasra og Nidal bør stemme for en sådan hensigtserklæring, netop fordi den hensigtserklæring kommer fra det parti, hvor formanden for Børn og Unge-udvalget sidder, Martin Günter.

Det er et sympatisk forslag, som specielt går ud på, at man går ind inden for tvangsfjernelsessager og siger, der skal vi se på, at der er tale om nogle specielle omstændigheder i disse tilfælde, og derfor skal der oprettes et uafhængigt team, og det vil CD selvfølgelig meget gerne være med til.

CD vil også være med til at støtte SF's anden hensigtserklæring om, at der oprettes 2-4 kontaktsteder på Vesterbro for stofmisbrugere, hjemløse, psykisk syge og ikke mindst de prostituerede. Hvis man går rundt på Vesterbro og ser på netop de unge kvinder, der går rundt og prostituerer sig på Vesterbro, så er det altså noget, som vi i vores velfærdssamfund ikke kan være bekendt. Derfor har jeg også fuld respekt for det forslag og vil fuldt ud støtte det.

Med hensyn til overborgmesteren skal jeg bare sige, at han siger, skatten er lavere i København end i de andre kommuner, vi sådan sammenligner os med. I det notat har jeg så bemærket, at han henviser hele tiden kun til de kommuner, der er socialdemokratisk styrede, hvorimod kommuner som Gentofte og Frederiksberg ligger altså stadig den dag i dag med en lavere udskrivningsprocent end Københavns. Således har Gentofte en udskrivningsprocent på 31,2 pct., vi har 31,7 som bekendt, og Frederiksberg har 30,8.

Begge disse kommuner vil fastholde deres udskrivningsprocent. Ergo vil en 0,6 pct.s skattestigning betyde, at der kommer et ordentligt ryk i forholdet mellem Københavns Kommunes skatteprocent og de pågældende kommuner, som ligger forholdsvis tæt på København. Derfor vil 0,6 skatteprocentstigning få en meget, meget uheldig konsekvens og følge for Københavns Kommunes udvikling.

Derfor vil CD stadig fastholde, at CD vil stemme sammen med VKR for at fastholde den uændrede skatteprocent, fordi vi kan ikke være bekendt med en så stor skatteprocentstigning efter den fremgang, som vi nu har oplevet i Københavns Kommune.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er der ikke flere, der har bedt om ordet, og mødet bliver nu suspenderet nu i en times tid på baggrund af en anmodning fra Socialdemokraterne. Det vil sige, at forhandlingerne er udsat ca. en time.

Gruppeformændene bedes meddele sekretariatet, hvor grupperne befinder sig, så der kan ringes efter dem, når forhandlingerne hos overborgmesteren er færdige.

Mødet suspenderet kl. 21.58

Mødet genoptaget kl. 00.36

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Vi er klar til at genoptage mødet. Jeg ved godt, det bliver lidt morbidt, hvis jeg spørger, om der er behov for en pause, men det er der ikke.

Vi vil gå i gang, og jeg skal naturligvis sige, at da jeg i debatten her tidligere på aftenen sagde, at det her havde været en lidt anderledes proces, det er jeg meget enig med Grete Henius i, også at jeg forstår frustrationen over at skulle sidde så længe.

Inden vi går i gang med afstemningerne, så skal jeg understrege, at rækkefølgen af de mange ændringsforslag og underændringsforslag og deres indbyrdes sammenhæng og konsekvenser fremgår af det afstemningsprogram, som alle fik i går. Programmet vil være køreplanen for den næste times eller mere afstemninger.

Så skal jeg nævne, at den beslutning, vi havde her i eftermiddag om vedtagelsen af de tekniske ændringsforslag, også får betydning for afstemningsprogrammet. Da de tekniske ændringsforslag er vedtaget, så betyder det samtidig, at ændringsforslag Æ 90, det, der vedrører bidrag til HS på 46½ mill. kr., blev tiltrådt, og derfor skal vi ikke stemme om Æ 90, men sætter derimod det underændringsforslag, som Lars Hutters har stillet, som er UÆ 3, til afstemning. Der skal stå UÆ 3 og ikke som anført i teksten på side 24 i afstemningsprogrammet UÆ 4, det er UÆ 3, så den fejl er rettet nu ved samme lejlighed.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Den anden konsekvens af tiltrædelsen af de tekniske ændringsforslag er, at den udsponerede pulje, jf. ændringsforslag Æ 152, udgør 40,7 mill. kr.

Så skal jeg oplyse, at der for så vidt angår hensigtserklæring H 13 er begæret delt afstemning, og derfor vil der blive stemt om dels flytning af arrangementspuljen fra ét udvalg til et andet, dels puljens anvendelse som bydelspulje.

Så vil der blive behov for at lave en pause, ikke så lang som den sidste, men en pause efter ændringsforslag Æ 149, det vil sige inden vi går i gang med afstemningerne om finansieringsdelen, og det er af hensyn til den endelige fastsættelse af størrelsen af vedtagne besparelser og forventede træk på kassen.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der vil nu være behov for en pause for at vurdere konsekvenserne af de vedtagne ændringsforslag. Der vil være tale om en pause, således at man bør opholde sig inden for ringeradius.

Mødet suspenderet kl. 01.39

Mødet genoptaget kl. 01.50

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Vi gør klar til at fortsætte, og jeg kan oplyse, at der er stemt udgifter igennem på 338 mill. kr. Det er en oplysning, man skal have med henblik på at kunne disponere i det følgende, afhængigt af, hvor man ønsker, at skatteprocent og kasse og andre ting skal lande, det kan man ikke sige endnu. 338 mill. kr.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 12. oktober 2000**

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Hermed er budgetbehandlingen afsluttet. Afstemningen foregik næsten uden fejl.

Jeg takker de 3 stedfortrædere for deres indsats her i aften, og som tidligere nævnt var de alene indkaldt for at deltage i behandlingen af budgetsagen. Så tak for samværet.

Dørene lukkedes kl. 02.30

7) BR 424/2000. Besættelse af en stilling
(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

Mødet sluttede kl. 02.32

